

ГРУДЕНЬ

1976

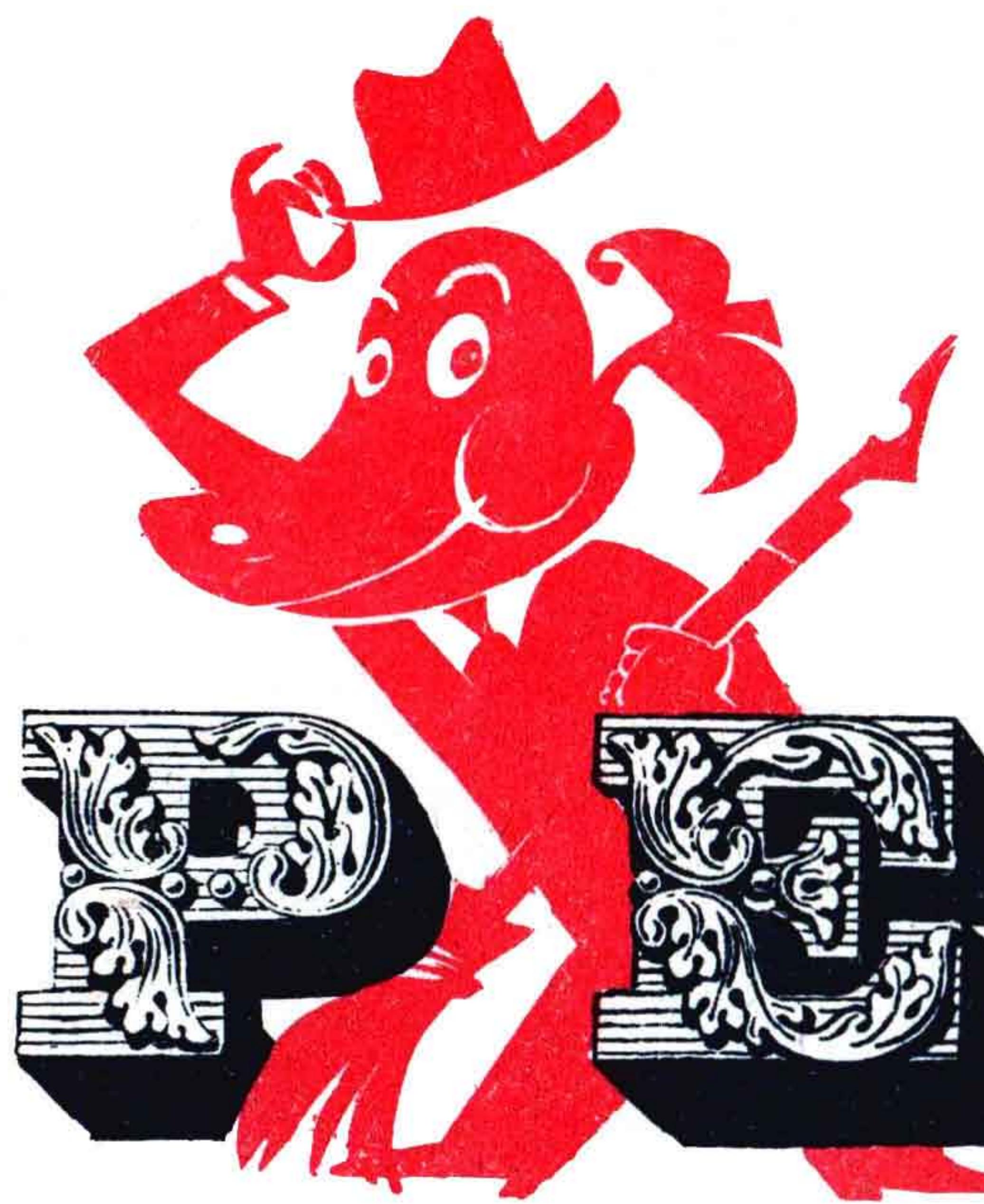
Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 24 (994)

Ціна номера 12 коп.

— Ідіть разом! Щасливої вам дороги!

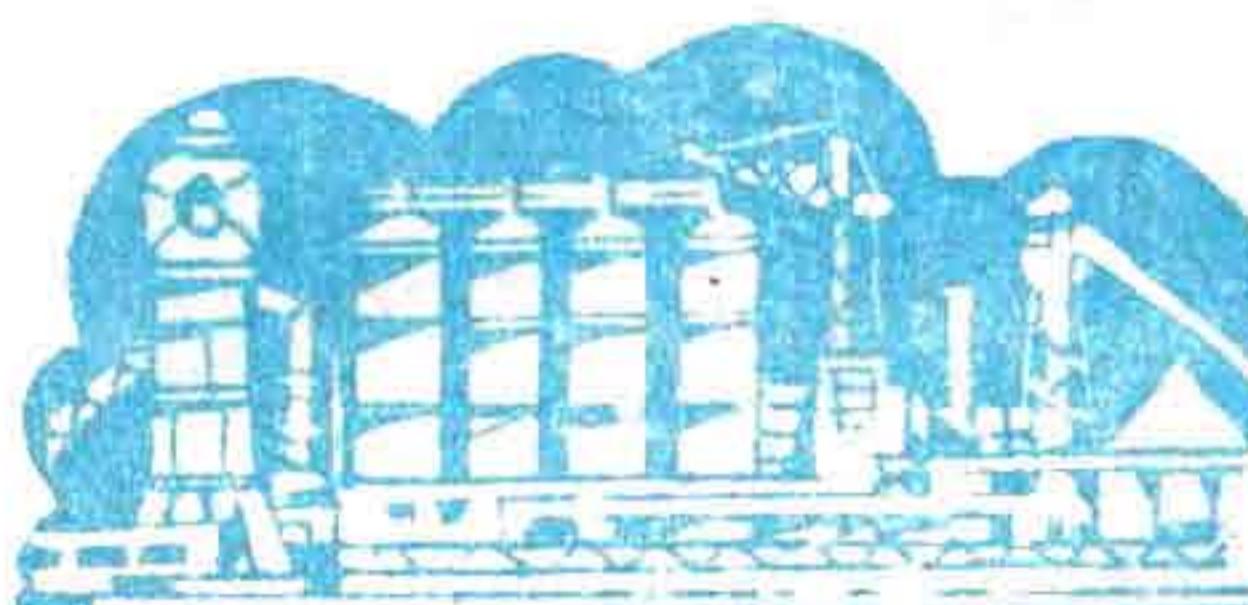
Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

3 Ювілейний!

Мій читачу! Маю знов нагоду
Завітати у твою господу,
Тож — як другу двері відчини...
Радо твій поріг переступаю,
Щедро сю, сю, посіваю,
Як у нас ведеться з давнини.

Посіваю та й кажу при тому:
З Новим роком! Мир твоєму дому!
Щастя і тобі, і всій рідині!
Щирий сміх нехай із вами дружить,
Хай вам добра доля вірно служить,
Про свої забувши вихідні.

Хай усюди — у цеху, на полі,
У лабораторії, у школі,
В шахті, в кабінеті і т. д.—
Буде все лиш так, як бути має:
Жодна добра справа не кульгає,
А, немов по писаному, йде!

Щоб у цьому ювілейнім році
Нам іще прибавилося моці,
Друзів ще побільшало у нас...

Здрасťуй же, наш роче шістдесятій!
Щиро сердо просимо до хати.
Відчиняєм двері. В добрий час!

ПЕРЕЦЬ.

Без слів.

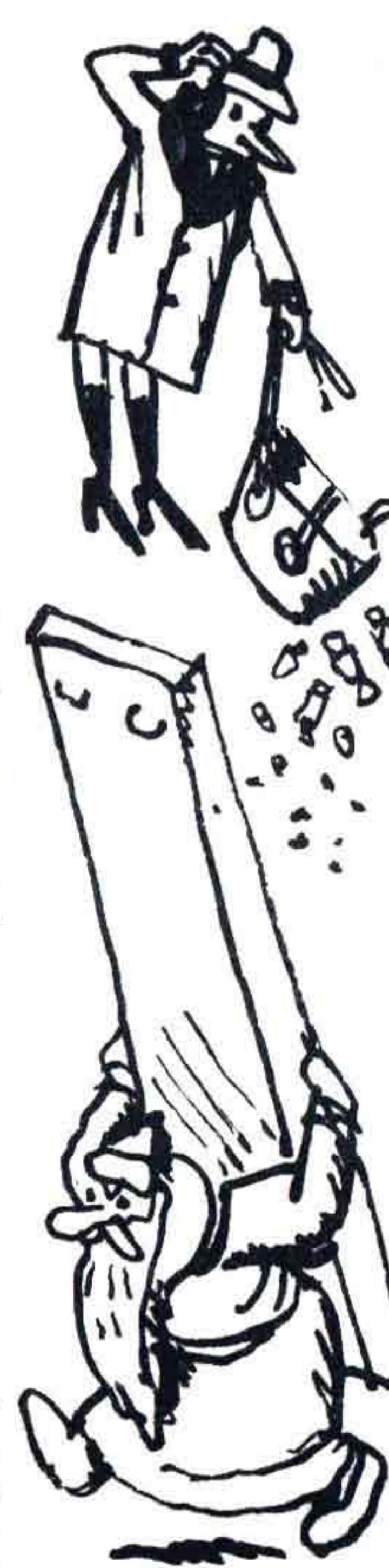

МУЖЧИНИ, ТРЕНАЙТЕ М'ЯЗИ!

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). Відомо, як часто жінкам доводиться перенладати на свої слабкі плечі почесний чоловічий обов'язок тягати з базару і магазину важкі покупки. На Чигиринській шкіргалантейній фабриці освоєно випуск нового виду жіночих господарських сумон (артикул 5901-У), які назавжди покінчать з цим ганебним явищем. До такої сумки можна класти не більше 0,5 кілограма ваги. Так, громадянка Т. Орєхова з села Штурнтар Веселинівського району на Миколаївщині, купивши нову сумку чигиринського виробництва, поклала в неї 450 грамів халви і 300 грамів цукерок — і тут же була покарана за свою необережність: від сумки негайно відлетіла ручка.

ЩАСЛИВИЙ СОН

ГОТВАЛЬД. Харківської області. (Від власкора ТАП). Напередодні Нового року голові Готвальдівського міськвиконкому товарищеві Бурлуцькому

приснилося, ніби Дід Мороз приніс йому в подарунок залізобетонну плиту. Так вирішилась проблема ремонту містка через річечку Бочору в районі вулиці Зміївської.

СИЛА ПРИКЛАДУ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Велику допомогу в виховному процесі надають педагогам Коломийської середньої школи № 8 працівники ремонтно-будівельного управління № 4. Два роки тому ця організація, керована т. Буднером, заповзялася спорудити для школи їдалю і актовий зал. За цей час будівельники встигли тільки вилакти стіни першого поверху, поштукатурити котельню, яка вже потребує ремонту, побити 25 тисяч штук цегли, угробити десять машин цементного розчину тощо.

— Роль негативного прикладу, який подають нам дядечки з РБУ, просто неоцінена, — заявили власкорові ТАП старші школярі. — Надивившись на них, ми тепер точно знаємо, якими нам не треба бути після закінчення школи.

ХРОНІКА НОВИН

ТВОРЧІ ПЛАНІ

— У новому році, — сказав художник Добряк, — я замислив написати велике полотно карбованців на 800—900.

ГРА З ВОГНЕМ

Продавець А. Халявко продав велику партію бенгалського вогню без накладної і по завищеної ціні.

ПОГРАБУВАННЯ

У новорічний вечір відомого актора Качаленка у темному провулку зустріли двоє невідомих. Вони силою взяли у нього два автографи і зникли.

ДАРИ ЛІСІВ

500 карбованців назбирав у лісі лісник Панас Моторний, штрафуючи любителів безкостовних ялинок.

Черговий хронікер
Олег СЕІН.

Мал. А. БОРДУНІСА

Без слів.

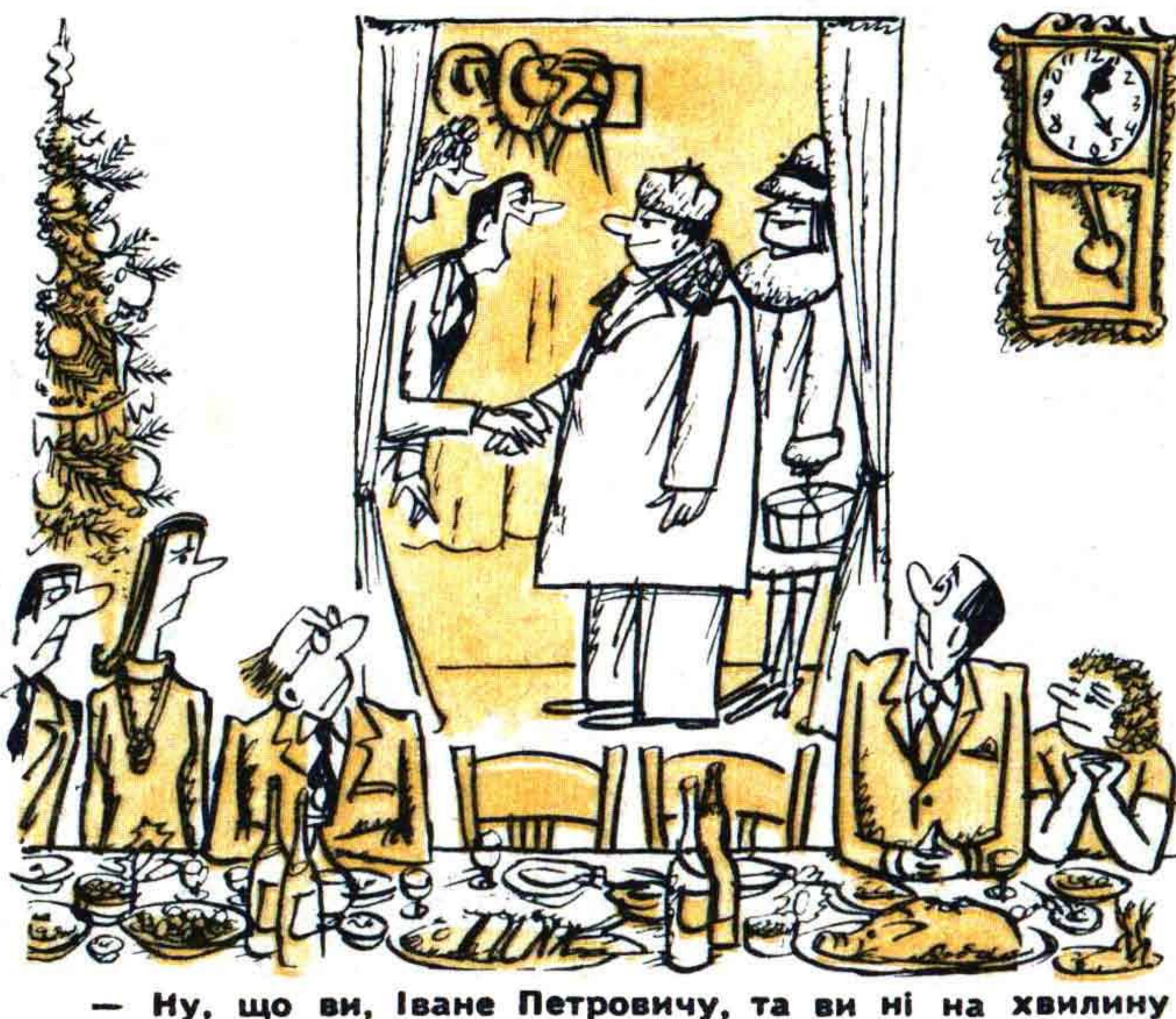
Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чудово! Так пізно, а метро ще відкрите...

СВЯТКОВИЙ ВЕРНІСАЖ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Ну, що ви, Іване Петровичу, та ви ні на хвилину не запізнилися...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

Без слів.

ХАЛТУРА І КОН'ЮНКТУРА

Мал. І. КОГАНА

— Не торгуйтесь! Це кращий подарунок до Нового року.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Щоб до завтра він не розморозився...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. В. ПЕТРЕНКА (м. Вінниця).

Без слів.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— У сусідів уже шампанське відкорюють.

Без слів.

СВЯТКОВИЙ ВЕРНІСАЖ

Без слів.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Мій новорічний

«Ой, Іване, Іваночку,
Житній колосочки,
Ні по чим тя не впізнаю,
Лиш по голосочку».

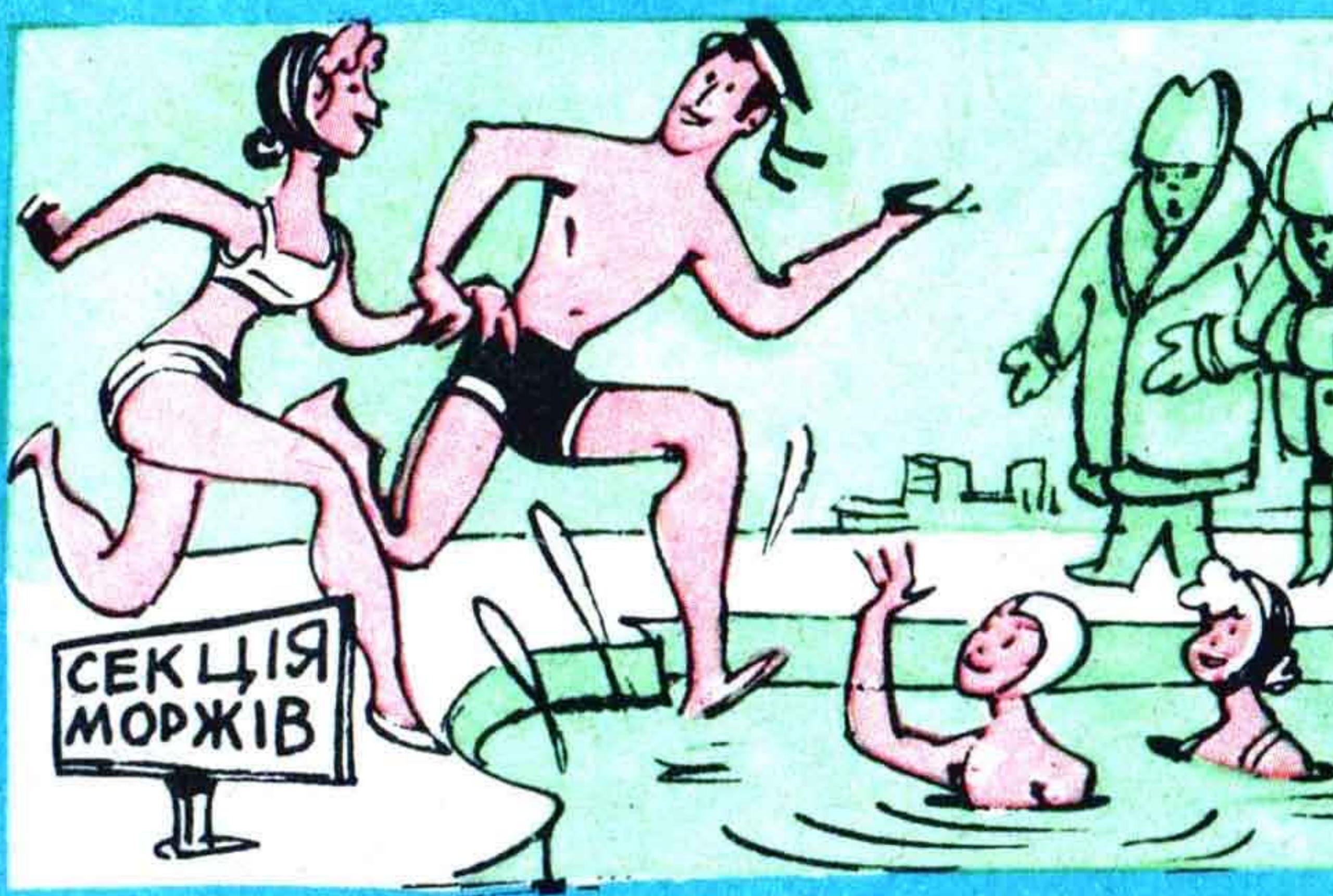

ПІСНЯ МАНДРІВНОГО ТАТОНЬКА
«Не так то ті дівчатонька,
Та як молодиці.
Раді б мене утопити
У ложці водиці».

«Сидить дочка край віконця,
Коли хоч — дивися!»

КОНЦЕРТ

«Чорноморець, матінко, чорноморець
Вивіз мене босую на морозець...»

«Ой чия то дівчинонька,
Чия то, чия той»

«Спать мені не хочеться
І сон мене не берез».

Андрійович? Прекрасно! А ще хто? Шитик та Білогур? Здорово! А ще? Ка-пус-тенко?! Композитор, лауреат конкурсу? Шик! Я врятований! Мам, ти не перебивай... Зараз поясню.

Ви хочете бачити мене на порозі Нового року?.. Це залізно!..

Тоді — за роботу! Вперед! На штурм! Мам, зараз поясню, не хвялються... Негайно організуйте одну бумаженію... Від колективу... Не розумієш? Ну, відношення, заяву — називай, як хочеш, тільки якнайшвидше. Зміст бумаженції таї: ми (тобо, ви) такі-то, добре знаємо такого-то (тобо, мене), нічого поганого за ним не помічали, прекрасна людина. Для характеристики додайте: активіст, атеїст і т. д. А тому, мовляв, негайно просимо звільнити його (тобо, знову мене!) із-під вашої охорони. Мам, заспокойся... Слухай далі. Одне слово, ви усією компанією... тобо, усім колективом берете мене на поруки. І — кінець. Тільки багато там не размазуєте. Головне, щоб бумажка була. Головне, щоб Капустенко першим свій підпис поставив. І обов'язково жирними літерами виділіть: «Лауреат конкурсу». Це тепер діє. Тільки ти з батьком не підписується. Батьки все не діють... Шо? За що? Дрібниці. Цикнув на одну плебейку. А якийсь типчик у окулярах вирішив грудю за неї стати. Ну, так я його по окуляриках. Далі — проща: гам, крик, міліція, дружинники... Словом, виручайте. Що? Буде зроблено?.. Чудово! Я так і знав: ви в мене предки на всі сто... Жартую, жартою...

До Нового року — кілька хвилин.
Гости завмерли з фужерами в руках.
Раптом задзвінцева телефон. Господина поспіхом підняла трубку.

«Мам, ця ти! — загула трубка. — Це я — Гарик.. Звідки дзвоню? Зараз поясню. Тільки не перебивай. Мам, хто там у нас гостєв? Га? Павло

Знайшли вихід

У майстерні Грица Зеленого Наганяє страху:
— Ви ж, сякі-такі, із мене
Зробили невдаху!
Зарікались без упину,
Що все буде в нормі,
Що я Новий рік зустріну
У святковій формі.
А тепер — як покажуся
В оції одежки?
Ні присти, ні нагнутись...
Ще й рукав на спині!
Завмайстернею подумав...
— Не шуміть, будь ласка:
Додамо вам до костюма
Ще й чортячу маску.

Микола ЯРОШ.
с. Новодмітівка
Золотоніського району
на Черкащині.

Микола ПОЛОТАЙ.

Дали перцю!

У колгоспі «Дружба» (село Осички Савранського району) вирішили прикупити худоби. Поміркували і довірили цю справу ветлікареві Гребенюку М. Ф., щоб породистих та здорових корів вибирали, водієві Дужію В. В. — щоб без затримки до колгоспу доставляя, та голові ревізійної комісії Гуцолу Г. І. — щоб пильнували, аби жодна колгоспна копійка даремно не пропала. Довірити — довірили, а перевірити — забули.

А заготівники тим часом, змовившись між собою, зайнялись махінаціями, про які довідалися колгоспники. Довідалися і написали Перцеві. Перець же попросив прокуратуру Одеської області перевірити дільність згаданої компанії.

Перевіркою було встановлено, що ця трійця проставляла в актах закупки вартість худоби, значно більшу фактично, а різницю вклада до власних кишень. Щоправда, Гуцол покупив лише якуса там сотню, Гребенюк — дві, а от Дужій халонув аж 3565 крб.

Проти розкрадачів колгоспних коштів було порушено кримінальну справу. Народний суд Савранського району засудив Дужія до чотирьох років позбавлення волі у таборах посиленого режиму з конфіскацією особистого майна. Гребенюка та Гуцола засуджено до одного року вправних робіт з відрахуванням у них 20% заробітної плати на користь держави.

«ЗМОВА»

ГУМОРЕСКА

но ужгородського виробництва, яку товариш Андрік мав придбати за клопотанням місцевому, передати товарищеві Іваніку.

Андрія підсکочив, мов десятьма голками прошпитий.

— Ви що — знуєтесь наді мною?
— заволав, та враз зіщулившись, ніби навіть поменшав: Люди добри, що ж я вам такого злого зробив, чому ви такі зі мною?..

Він хотів іще щось жалісне сказати, але його заглушив регіт. Андрік виїх і до самого дому все прискорював крок.

— ...нагороджується спальним гарнітуром виробництва нашої фабрики. Подарунок забрати завтра, а спаль-

ла з вказівним пальцем у завитку на потилиці. — Його як новорічний подарунок місцевому передав Іваніку, а нам — спальни нашого виробництва. Теж як новорічний подарунок.

Дружина, второпавши всю глибінь катстрофи, перетворилася зі статуї на його звичайну Тетяну.

— Чудово! — глумливо заламала руки. — Ледащо! Бракороб нещастний! Оце знала, з ким світ зав'язався. Недотепа! Яка ганьба! Ганьба яка: у моїй квартирі з'явиться оце одоробло, оце посміховисько людське — твоя спальня! — і заридала.

Андрія зуя вся заспокоювала її.

— Ну, не побивається так. Меблі ці, хай їм грець, поставимо у спальні;

вікна відчинимо — хай із місяцем вітряються лаки-фарби, а самі пейдже сплати у вітальню на тахту.

Але дружину годі було уговати.

І враз Андріякові спала на думку рятівна ідея.

— До речі, — поцікавився, — а коли у тебе новорічний вечір?

— Післязвітра. А що?

— Та, розуміш, видно, змова це, — неквапом вів Андріяк, — зустрів ото Красюка з твого цеху. То він скав, що й у вас декого власною працюєю нагородять.

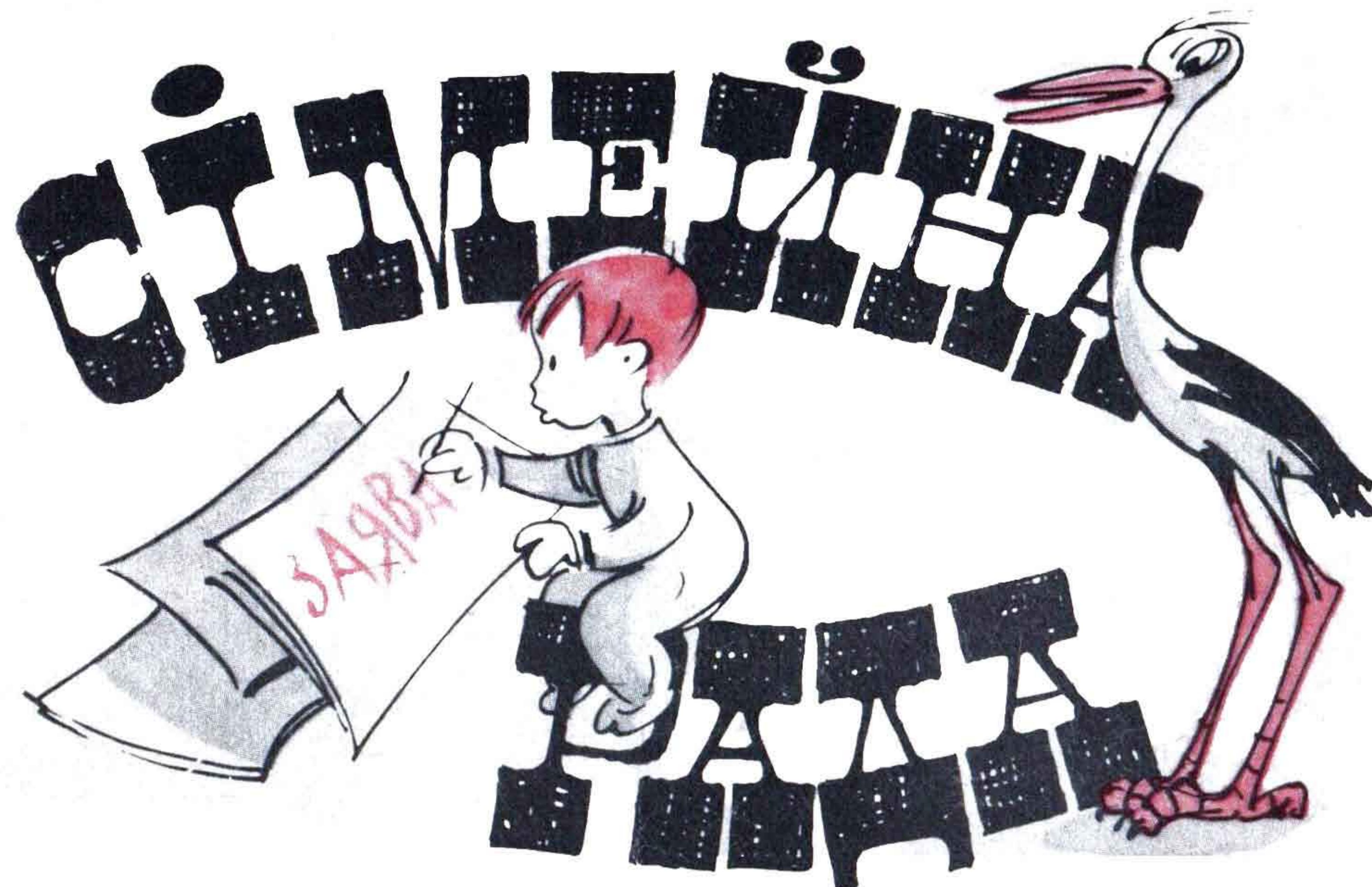
За сьогоднішній вечір дружина вдруге статую стала. Коли ж отямись, сплеснула руками:

— Лишнько! Я — у пальті нашої фабрики! Ну, на Марині воно що якось висітиме, вона худа, та в мішку можна. А щоб я — та на свою фігуру наше пальто!

І невтішно заридала...

Евгенія БОЖИК.

м. Львів.

Перед Новим роком часто хочеться пофілософувати на тему «Як швидко летить час!» Сами тому й мати семирічного Сергійка сказала татові, котрий сидів, уткнувшись в газету:

— Роки, як вода. Наче ж недавно ти залиявся до мене, а вже наш синок — першокласник...

— Угу, — відповів тато.

— Ти все читаєш, — дорікнула мама. — А про онуків і не думаєш, правда?

— Хвилиночку, — відмахнувся тато, але тут же виткнув із-за газети здивоване обличчя. — Про яких онуків?!

— Про наших.

Тато стріпнув головою і стурбовано глянув на маму:

— Наших, кажеш? А скільки ж їх?

— Звідки мені знати, — сказала мама, — я не ворожка, у майбутнє заглядати не вмію.

— Ах, то ти про майбутніх онуків, — засміявся тато і поблажливо додав: — Обіцяю забирати їх із дитячих ясел особисто.

— Чудово! — іронічно посміхнулася мама. — А чи відомо тобі, що в Кіровограді у черзі в дитячі садки та ясла — тисячі малят?

— Поки наш Сергійко підросте, поки ожениться, черги й не стане, — заспокоїв її тато і знову потягнувся до газети.

— Не стане?! — вигукнула мама. — Якби я була в цьому певна, то не починала б розмови. Може, тобі невідомо, то знай: на найближчі роки в Кіровограді і районтах області заплановано збудувати лише чотири дитячі комбінати.

— Так мало? — здивувався тато. — Хто ж затверджував таку мізерну цифру?

— Держплан республіки. Хоча в облвно мені сказали, що просили для області близько 20 дитячих комбінатів.

— Ти й в облвно була? — здивувався тато.

— Аjakже — доля моїх онуків мене цікавить не менше, ніж тебе — спортивна газета.

— Гаразд, гаразд, — примирливо мовив тато, — я тебе уважно слухаю. А чому в Держплані вирішили, що чотирьох садків вистачить?

— Не знаю. Може, тому, що раніше кіровоградцям виділяли значно більше коштів, але вони їх не освоювали. В Устинівці, наскільки я знаю, трест «Кіровоградськільбуд» кілька років мурижив дитячий комбінат і врешті здав його без кухні. А плановики міркують так: не освоюють коштів, отже дитячих закладів вистачає.

— А чому не освоюють?

— Чому, чому?! — розсердилася мама. — Що я — трестом «Кіровоградськільбуд» керую? Пояснюю по-різному. Одні на слабку виробничу базу кивають, інші — на труднощі з робочою силою. А я так скажу: набрали об'єктів, до всіх руки не доходили, от дитячі комбінати на задньому плані й опинилися.

— Ну, гаразд, — мовив тато. — По лінії народної освіти з дошкільними закладами, видно, справді тугувато. Проте, наскільки мені відомо, кожне підприємство може виділяти кошти на дитячі садки..

— Ти наче сьогодні народився, — сказала мама. — Може — це ще не значить: виділяє. Такий гіант, як завод сільськогосподарського машинобудування «Червона зірка», безумовно, може. А 920 робітників цього ж заводу не знають, куди своїх малюків приткнути.

— Що він сказав? — нетерпляче запитала мама, коли тато поклав трубку. — Що порадив?

— Скоріше — чого не радив, — розчаровано мовив тато. — Отже, так: підприємства Міністерства легкої промисловості — швейну та взуттєву фабрики — треба обминати десятою дорогою, бо на 3600 працюючих, переважно жінок, лише два невеличкі садочки. Від підприємств обласного управління місцевої промисловості треба триматися подалі: на дві тисячі працюючих садка немає жодного. Про установи міністерств торгівлі та побутового обслуговування я вже нічого не кажу: там нашому Сергійкові теж нічого не світитиме.

— Тут не світить, там не світитиме, — розгублено мовила мама. — А ким же тоді йому бути?

— Вічним холостяком, — пожартував тато.

— Знову тобі смішки, — дорікнула мама. — А я серйозно питию: невже директори заводів і фабрик не розуміють, що дитячі садки потрібні позаріз, і шкодують грошей?

— Наскільки я зрозумів Василя Івановича, гроші не проблема, — мовив тато. — Василь Іванович похвалився, що кожне підприємство може виділити стільки, скільки треба. Та навіть якщо нашпигувати грішми усі сейфи «Кіровоградськільбуду», цей комбінат не зможе покласти жодної цеглини у стіні майбутніх дитсадків. Бо йому потрібні не лише кошти. Йому треба, щоб ці кошти поставили в план, виділили під них матеріали. А такі питання повинні вирішувати міністерства разом із плануючими органами.

— Виходить, міністерства не зацікавлені? — здивувалася мама.

— Не знаю. І Василь Іванович не знає.

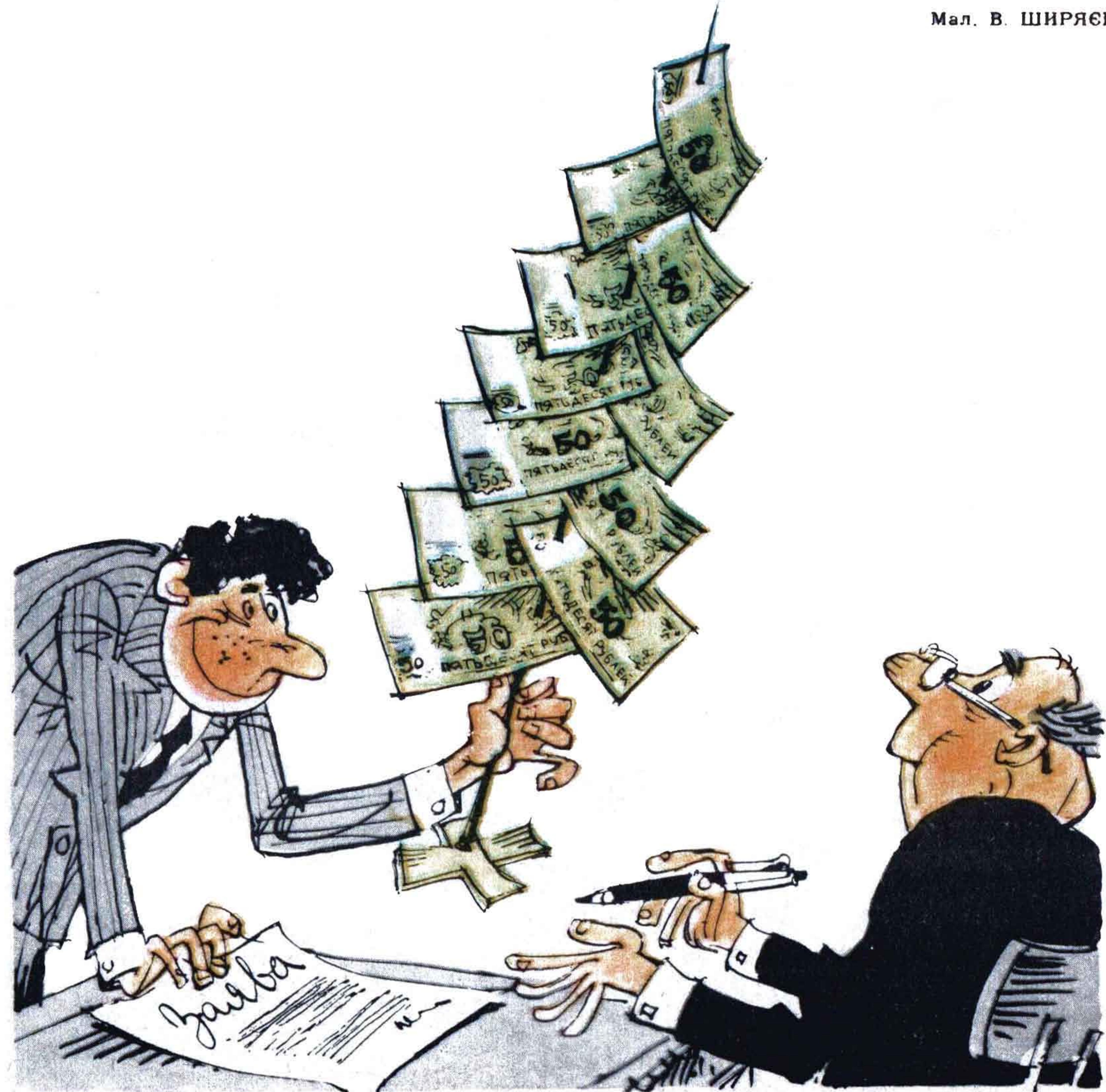
— То що ж нам робити? — зовсім розгубилася мама.

— Не турбуйся, — урочисто мовив тато. — Василь Іванович дасть вказівку, щоб Сергійкових дітей, а наших онуків, завтра ж узяли на чергу. Отож, треба нашим майбутнім нащадкам придурмати імена.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— А це ялиночка для ваших діточок...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Ткаці Дарницького шовкового комбінату Л. К. Кондратьєва, Г. Т. Золотова і П. Г. Волковинська успішно працюють в рахунок 1978 року. З достроковим виконанням двох особистих річних норм Л. К. Кондратьєву сердечно поздоровив Генеральний секретар ЦК КПРС товариш Л. І. Брежнєв.

— А я у Дарницю, до передових ткаль шовкового комбінату.

Креществята калоти

УСМІШКА

— Ого, яка черга! За ким же я буду — за вами? А що, касира немає ще? Перерва на обід уже ж закінчилася; другий раз прибігаю заплатити за електрику й газ, щоб у новому році не бути боржником. Де ж це касир подівся?

— Може, за ялинками стоїть, — роздумливо мовила жінка середніх років.

— Гарні ялинки? — відразу ж хтось поцікавився.

— Якби не гарні, то не було б черги.

— А де вони? — захвилювалися водночас двоє чоловіків.

— Біля площи, навпроти ательє.

— Цікаво, касир — чоловік чи жінка? — озвався червонощокий здорований. — Якщо чоловік, то міг і сто грамів піти випити...

— Хто ж п'є на роботі? — обурилася бабуся. — Ви, мабуть, по собі міряєте?

— Ну-ну, по-о-прошу без

натяків! — обурився червонощокий, відступаючи назад.

— А може, касир у «Сяїві»?

— мовила дамочка в пенсне.

— А що в тому «Сяїві» дають — часом, не «Київські торти»? — вирвалося одразу кілька голосів.

Дамочка збліснула поглядом крізь скельця пенсне.

— По-перше, «Сяїво» — не гастроном, а книгарня. І, по-друге, там не дають, а передплачують: семитомник Миколи Васильовича Гоголя.

...Десь біля третьої години дня до щадкаси прибігла захекана жінка-касир.

— Фу, — полегшено зітхнула, — слава богу, нікого немає. А я оце, поки скупилася, то й думала, що тут черга вже. Що ж, коли так, можна ще й у перукарню збігати — бо ж Новий рік надходить...

Нелля КАСЯНЧУК.

м. Бориспіль
Київської області.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Кременчуцький домобудівний комбінат № 3 (Полтавщина) систематично здавав в експлуатацію житлові будинки з безліччю недоробок. Отож буквально через рік багато квартир уже потребували ремонту. Не звичайного — капітального. За отаке бракоробство з комбінату було стягнуто майже 100 тисяч карбованців штрафу. Про все це розповідалося у фейлетоні «Що скажуть нащадки?» («Перець», № 17).

Що саме скажуть нащадки про кременчуцьких бракоробів, можна лише гадати, бо це справа далекого майбутнього.

А от виконком Кременчуцької міськради вже сказав своє слово з цього приводу.

Як повідомив перший заступник голови міськради тов. А. В. Вербин, фейлетон розглянуто на засіданні виконкому. За безвідповідальнє ставлення до своїх службових обов'язків і низку якість будівництва головного інженера домобудівного комбінату № 3 Голембієвського Г. Ф. з роботи знято. За неодноразове приймання об'єктів з недоробками голову Державної приймальної комісії Кумака Б. П. від цих обов'язків звільнено.

Виконком міськради запропонував начальникові комбінату «Кременчуцбуд» Суслову П. Е. притягти до відповідальності конкретних винуватців, які допускали брак, споруджуючи вказані у фейлетоні будинки.

Мал. А. ВОРДУНІСА

— Але прошу врахувати, що я не справжній король!

Вітаємо
ювілярів

Академіка АН УРСР, директора Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка
Миколу Захаровича ШАМОТУ з його першим 60-річчям.

Письменника, редактора тернопільської обласної газети «Вільне життя»
Миколу Павловича КОСТЕНКА теж з його першим 60-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Стрільницьке «ЧУДО»

Не дуже далеко і не зовсім близько, десь кілометрі за сором від районного центру Шаргороду розкинулося чудове подільське село Стрільники.

І ось саме в цьому чудовому селі голові колгоспу імені Коцюбинського Віктору Володимировичу Попову забажалося... чудес.

Факти? Будь ласка.

Якось Віктор Володимирович запросив до своєї кабінету головного зоотехніка колгоспу Івана Івановича Ворошо та завідучу фермою великої рогатої худоби Марію Володимирівну Нагорну і повідав їм таке:

— Шоб не було непорозумінь, умовимось відразу: корова — це чотиринога тварина, яка має роги та дійки і повинна давати молоко. Яка б вона, ота корова, не була — чорна чи ріяба, а молока зауважи повинно бути білим. До того ж, молока того повинно бути багато-багато, значно більше, ніж у нашому ставку води... Още якось довелось мені бути на фермі, якою керуєте ви, товаришко Нагорна, і що я там побачив? А побачив я там п'ятсот корів, які дають молока не більше, ніж кіт наплакав. Тож і виходить, що користі від тих корів стільки ж, як від козла молока. А чи не краще завести нам корів-рекордисток, від яких молока лілось бі рікою? — Віктор Володимирович значуще обвів присутніх поглядом і продовжив:

— У колгоспі імені 40-річчя Жовтня, що у Липовецькому районі, є, наприклад, одна корова. Так от вона привела за одним махом десяток телят і дає молока, як десяток корів. А в колгоспі «Зоря комунізму» того ж району, така сама корова-рекордистка дала життя одразу чотирнадцять телятам і по надобі молока замінне чотирнадцять корів! Уявляєте? А чим гірші ми? Хіба ми у бога теля з'їли? Хіба не зможемо завести й собі таку ж, а може, ще й кращу рекордистку?

— Хвалилася вівця, що в неї хвіст, як у жеребця, — відповів на те головний зоотехнік колгоспу.

— Ну-ну, — насвірив на ньюго голова. — Ти слухай, що тобі старші говорять, і звинувачами воруши.

— Брехати — не ціпом махати, — докинула й собі завідуюча фермою.

— Давайте без дебатів, — підсумував голова. — Краще приступимо до діла.

І приступили. Хоч попервах і зоотехнік чинив опір, і завідуюча фермою протестувала. Та згодом вони примірилися. Звикли. Сподобалося передовиками бути. А голова тим часом доповідав у районі:

— І ми вже поволенки в люди виходимо. Корова Принцеса, приміром, дала життя відразу п'ятдесяти сімом телятам. Чули коли-небудь про таке чудо? Це ж нечуваний рекорд! А молока скільки! Лише за п'ять місяців Принцеса дала дванадцять тисяч шістсот шістнадцять кілограмів!

Голова аж світівся радістю. Прудко сипав цифрами. Порівнював проценти. Показував перспективу. Переконував, що це чудо — для його колгоспу не межа...

Та одного разу до колгоспу з'явився ревізор і поцікавився чудо-коровою...

...За п'ять місяців від 57-ми корів, що привели 57 телят, надоено 12616 кілограмів молока. Але по зоотехнічному і бухгалтерському обліку тих корів ще й досі рахують ялівками...

(Із акта ревізії).
От і все стрільницьке «чудо».

А може, ю не все?

Вінницька область.

Письменника, редактора тернопільської обласної газети «Вільне життя»
Миколу Павловича КОСТЕНКА теж з його першим 60-річчям.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА

Як і завжди під кінець року, Лука Лазарович повернувся з роботи пізно. Повечерявши, відразу ж умостився в своє улюблене крісло перед телевізором. Передавали «Клуб кіноподорожей», а вже з клубу телеглядачі мали перевести в шинок. У «Шинок «13 стільців», Лука Лазарович дуже любив ту веселу передачу, де розважались самі лише пані. Щоправда, він ніяк не міг докумектати, ким доводиться пан професор пані Моніці — колишнім чоловіком чи нинішнім другом сім'ї. Не дуже до вподоби йому було ж те, що пан директор надто часто потрапляв у якісні незугорні ситуації. Будучи сам керуючим автотрестом, Лука Лазарович міг легко довести, що ситуації надумані, та у житті не бував, бо юхній поважний керівник тресту не дозволить собі нічого подібного. Та попри це, передача йому подобалась. І зараз він перебував у тому райдужному настрої, в якому бував кожна людина в передчутті чогось приятного.

Денні клопоти, однак, не давали спокою й тут. На екрані пробігали чудові красвиці Лясо, а Лука Лазарович думав про своє: «План автоперевезень трест зриває. Бракує якіхось ста тисяч тонно-кілометрів. Наче й небагато. Але за два дні цього ніяк не надолужиш. А то ж скандал... Що премія полетить — багато з нею... Та я би цього разу й самому не полеті, бо трест уже вкторе провалює річний план... Є, звичайно, об'єктивні причини. Але хо тепер бере до уваги об'єктивні причини! Ех, якби ще з півмісяця було...»

Тим часом кіноподорож завершилась. На екрані крупним планом з'явилася диктор-

Замріявши, Лука Лазарович і не помітив, що на екрані вже з'явилася пані Моніка, яка гаряче обговорювала з паном професором щойно почути новину.

— Це дурніця! Як можна переносити! — гукала Моніка. — А що, питаетесь, робити з сукнєю, спеціально пошитою для новорічного вечора?

— Одягнете першого квітня, — лагідно заспокоював її пан професор.

— Скажете отак! Першого квітня! На день сміху! Це ж на сміх людям!

— З сміху люди бувають, — як завжди доречно, зуваючи пан професор.

— До квітня мода може тричі змінитись!

— не здавалася пані Моніка. — А коли ж не зміниться, то до того часу таку ж сукні пошиє собі й та кривляка, пані Ковальська. А я ж стільки грошей витратила! Хто мені, питано, відшкодує збитків? Ви! Чи, може, Лука Лазарович? — Вона простягнула з екрана руку до Луки Лазаровича, шарпнула його за руку і фамільярно запитала: — Шо скажеш, Лючину?

Лука Лазарович голосно заперечив:

— При чим тут я? А перенести треба обов'язково! Так буде краще для справи!

Пані Моніка знову шарпнула його за під'язик і заверещала:

— Лука Лазаровичу! Лючину! Що ти вершеш! Схаменися!

Лука Лазарович скаменувся й побачив, що то не пані Моніка, а власна дружина, Нонна Тарасівна, штовхава його, промовляючи:

— Лючину! Лючину! Якщо ти спиш, то хоч не кричи, не заважай мені слухати.

Лука Лазарович отетеріло закліпав очі,

— Ну й заморозили!..

НОВИНА

ГУМОРЕСКА

ка, яка мала оголосити про «Шинок». Але матомість вона оголосила: «Увага, товариші! Зараз буде передано важливе повідомлення. Працюють усі телекентри нашої країни».

Її змінив на екрані знайомий диктор із слідами копільної лисини на голові й уроочистим басом повів:

—Дорогі друзі! Всі ми зараз готуємося до зустрічі Нового року... Як вам відомо, не завжди було так, що календарний рік кінчався тридцять першого грудня. У давнині, наприклад, люди завершували рік у вересні, в період осіннього рівнодення. Але згодом роки перенесли на грудень, коли почали бувають найдовші. Зроблено це було, очевидно, для того, щоб люди могли довше гуляти в новорічну ніч. Тепер, однак, багато хто висловлюється за те, що вищезгадана зміна була недоцільною, що період рівнодення є найбільш підходящим для початку року. Але осінні кількості повертались до старого ми не звикли, то прийнято рішення перенести святкування Нового року на період весняного рівнодення. Отже, тепер новий рік починається першого квітня. На тоді відповідно слід перенести складання всіх господарських та фінансових звітів, а також річних балансів. Повторюю, товариші...

Лука Лазарович отетеріло. Оце так новина! До кінця року, виходить, є ще три місяці! Отже, план буде виконано! Процентів на двадцять. Чи навіть на двадцять п'ять! Тоді й премія буде! Дивись, і на Переїздний потягнемо... А може, годилося б і дірочку на вилозі під'язика підготувати...

ма. Почав роздивлятися. Моніки на екрані вже не було, там пан Зюзя щось з'ясовував із паном Гімалайським. Запитав дружину:

— Ну, а як тобі подобається ця новина?

— Яка саме?

— Шо Новий рік переносять?

— Куди переносять?

— Закудикала... — невдоволено огризнувся Лука Лазарович. — Будемо тепер зустрічати Новий рік першого квітня!

— З якого це дива?

— Неваже не чула? Двічі ж повторювали... Нонна Тарасівна тривожно глянула на чоловіка.

— Іди, Лючину, я тобі постелю... Ти, видно, перевтомився за ці дні. Приими таблетку еленіуму, це добре заспокоєво...

— Шо ти мене заспокоєш! — розсердився Лука Лазарович. — Я ж сам чув!

— Можливо, що тобі уві сні привидилось...

— Яке там привиділось... — сказав Лука Лазарович. — І справді привиділось. Та осінні звіти, щоб його було зверху, накинувся на дружину: — Однаково не треба було мене будити. Я хіба просив? Завжди тільки напасуєш. Так я хоч би до завтрашнього ранку був собі з племом. Ех, ти!

1, обурений, пішов у іншу кімнату. Там сів за стіл і заходився писати свої пропозиції про доцільність перенесення Нового року на період весняного рівнодення. Обґрутував: це сприятиме повсюдному виконанню річного плану.

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

Як повідомив редакції секретар Миколаївського об'єму Компартії України тов. Васильєв, факти підтвердилися. Бюро Кривоозерського району партії оголосило Ложніарю І. В. суверенною рішенням звільнити його з посади заступника голови колгоспу. Привласнувши суму грошей Ложніар він єдиний заслужений працівник.

Дали перцю!

— Петре, схаменися! Ти не на товарицькому суді, а в своїй компанії!

Мал. І. КОГАНА

Прийшовши у дитсадок тридцять першого грудня, Славко Покотило прямо з порога радісно закричав:

— Ага! А в мене завтра буде Новий рік! Ага!

Діти засміялись, а вихователька Тетяна Сергіївна, посміхаючись, зауважила, що, по-перше, треба привітатися, по-друге, роздягтися, а по-третє... По-третє, Новий рік завтра буде у кожного.

Чи не вперше Славко не повірив виховательці і вже дома, увечері, запитав маму:

— Мамо, а скільки у нас людей?

— У всьому Радянському Союзі? — уточнила мати. — Двісті п'ятдесяти мільйонів.

Славко тільки до десяти рахувати вмів, але знов, що мільйон — то дуже і дуже багато. Тому він дуже і дуже здивувався:

— І ото до кожного приайде Новий рік!?

— Неодмінно, сину.

Славко трохи навіть аж засмутився.

— А якщо якийсь заблудиться?

— Не заблудиться, — усміхнулась мама, — кожен знає свою дорогу.

— А якою дорогою йтиме мій? — поцікавився Славко.

— Думаю, що найкращою з усіх доріг, — відповіла мама.

Зі свого маленького життєвого досвіду Славко вже знов, що Новий рік побачити важко, адже буває він лише один день, та ще й приходить уночі, якраз коли Славко спить. Та цього разу він надумав будь-що дочекатися незвичайного гостя. Але тільки заходився гратися під ялинкою, як ведмедик Плюшка-Сплюшка захотів спати. Славко збиралася лише вклести сонька у ліжко і зразу ж повернутися до ялинки, та Плюшка-Сплюшка захотів, щоб і Славко біля нього приліг...

— Я буду чекати Нового року, а ти — спи, — велів він приятелеві.— Ось так заплющ очі і спи.

І Славко старанно заплющив очі, щоб показати плюшевому ведмедикові, як треба спати...

А вранці, прокинувшись, підстрибом побіг до батьків.

— Бачили мій Новий рік? Я зустрів його на дорозі.

— На якій це дорозі? — мама удавано сполошено сплеснула руками.— Хіба ти ходив куди уночі?

— Ага! Новий рік зустрічати ходив, як ви спали,— сяяв оченятами Славко.— А дорога така... Ну, велика, велика. І широка. Всюди вогні горять: жовті, сині, голубі, золоті... І сніжинки кружляють... А дорогою йде багато-багато Нових років. І люди бігли їх зустрічати. І я побіг. І побачив свій Новий рік.

— А який же він? — запитав тато.

— Такий... новий-новісінський... І гарний. Я його за руку взяв і додому привів.

Мама з татом весело переглянулись.

— А де ж він?

— Та я його...— Славко розгубився,— по... подарував...

— Кому ж це?

— Оленці... Тій, що на другому поверсі живе.

— Івашиній?

— Ага. Вона захворіла і не могла вийти на вулицю, щоб зустріти свій Новий рік. От я й віддав їй свого... Бери, кажу, не плач... Правда ж, мамо, мій Новий рік гарний?

Мати погладила сина по білявих кучериках.

— Еге ж,— сказала лагідно, — твій Новий рік дуже гарний, і ти у нас гарний.

Валентин ЧЕМЕРИС.

Петру ҚЕРАРЕ

ГОСТИ

КАЗКА-ЖАРТ

Стихла буря... Пізній вечір...
Всі дороги замело...
Із торбиною на плечах
Дід Мороз іде в село.

Він несе гостинці дітям...
Ну, а то хто? Скік та скік —
Поспішає поруч з дідом
Білий Заєць-жартівник.

В нього лист важливий дуже
До усіх як є собак,
Щоб жили з зайцями в дружбі
(Сам писав його, мастак!).

Лиш ввійшли у першу хвіртку
Й Дід Мороз гукати став,
Раптом пес Барбос як гиркне:
— А чого прийшли? Гав-гав!

В Зайця серденько не тенька,
Бо сміливий, молодець.
— Прочитай листа
швиденько! —
Тиче псові папірець. —

Прочитав? Тепер пусті нас
В хату, до дітей мерщій:
Дід Мороз приніс гостинець...
Адже нині — рік Новий!

— А мені дасте що-небудь? —
Став просити пес Барбос.
— Ось, цукерка є для тебе,—
Усміхнувся Дід Мороз.

...Гости вийшли за ворота,
І не чули вже «гав-гав!»:
Пес не міг розкрити рота,
Бо цукерку ще смоктав.

З молдавської переклав
Ів. НЕМІРОВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

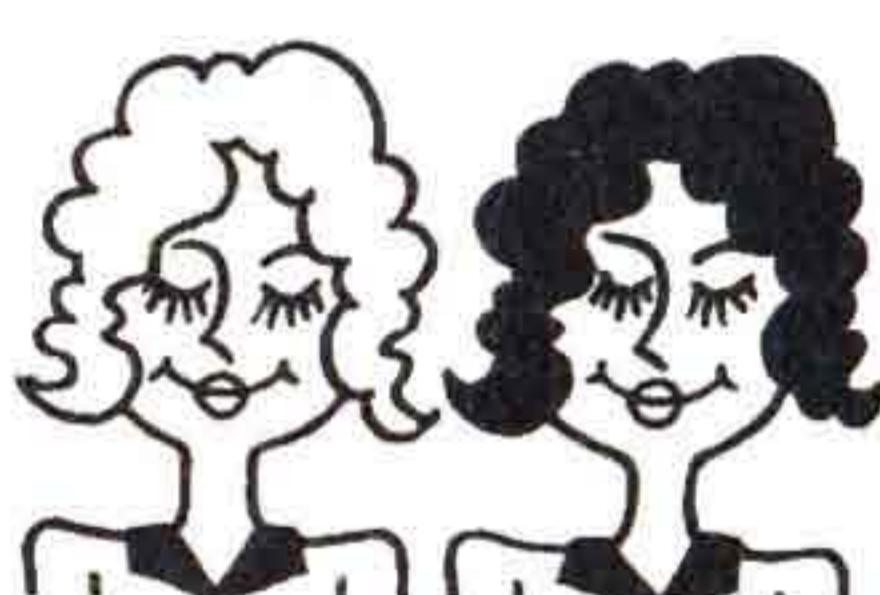

Народні УСМІШКИ

РОЗВІЯНИЙ СУМНІВ

Жінка до чоловіка:
 — Хотіла б я знати, чи будеш мене любити, коли я посивію?
 — А хіба я тебе не любив, коли ти була то чорною, то рудою?

Надіслала Р. КОНОНЕНКО,
 с. Оленівка
 Волноваського району
 Донецької області.

НЕ ВАРТО

— Ну що, поборемося? — звернувся до п'ятирічного Володі дядько Грицько.
 Зупинився Володя, подивився з-під лоба й промовив:
 — Не варто. Тут грязко, а у вас новий костюм.

Надіслав О. КАТРИЧ.
 с. Левченки
 Роменського району
 Сумської області.

ЗБАГНУВ

Голив Івана перукар, та такою тупою бритвою, що той тільки зубами скреготав.
 — Чого ти кривишся?!
 Бритва з чистої сталі, — каже перукар.
 — Тепер я зрозумів, чом у мене з очей іскри летять.

ЗДОГАДЛИВИЙ

— Хлопці, що там за гвалт?
 — Та дурнів б'ють.
 — Ой, треба тікати...
 Надіслав А. ПЕТРОВ.
 м. Нікополь
 Дніпропетровської області.

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

На уроці геометрії учитель каже:
 — Сашко, наведи приклад похилого паралелепіпеда.
 — Наш клуб, — відповів Сашко.
 Надіслав Л. ПРОЦЕНКО.
 с. Верхівня
 Ружинського району
 Житомирської області.

ЛОВКО РОЗПОВІДАЛИ

— Слухала радіо. Так ловко говорили, так ловко...
 — А про що ж вони говорили?
 — Не прислухалась. А розповідали ловко.

Надіслав І. ДЯЧЕНКО.
 м. Запоріжжя.

БІДНИЙ, БІДНИЙ ДІД МОРОЗ

Може трапитися, що ви, захопившись поточними справами, не помітите, як настав останній день року. Взявши за голову, ви почнете гарячково думати, що робити, щоб гарно зустріти Новий рік. На першому плані — перед вами проблема подарунків, яку розв'язати в передсвятковій метушні майже неможливо. Ось тут ми й proposeмо скористатися послугами нашої виставки.

Купуйте Діда Мороза виробництва Теребовлянської фабрики ялинкових прикрас! А вранці, коли дитина разом з дружиною запитають вас: «А що нам приніс Дід Мороз?», ви продемонструєте їм свою покупку. Одного погляду на цього обшарпаного, облитого клеєм, скоцюблена діда буде досить, щоб зрозуміти: чекати від нього якогось подарунка годі й думати. До того ж і його торба, де за ідею мають бути подарунки, розірвана, а звідти лише потерп'є сплеться.

Крім 230 подібних Дідів Морозів, є на нашій виставці ще й 200 Снігуроньок того ж таки виробництва. Але їх купувати взагалі не радимо. Вони мають такий страхітливий вигляд, що дитина може, чого доброго, й не витримати — розплакатися. А слози на свято — то вже зовсім ні до чого.

ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПРАКТИКУМ

Сержант міліції Пильненський у свій вихідний день, як завжди, обідав у родичів. Коли раптом відчинилися двері і увійшов розгублений чоловік досить дивного вигляду. Один рукав його сорочки був зовсім відірваний, другий ледве тримався, а комір був такий пожмаканий, наче його корова жувала.

— Який жах! — почулося за столом.
 — Нічого страшного, — оптимістично заспокоїв усіх сержант і, звертаючись до потерпілого, багатозначно додав: — Довіряти довіряй, але й перевіряй!

— Звідки ви знаете? — ошелешено закліпав очима потерпілий...

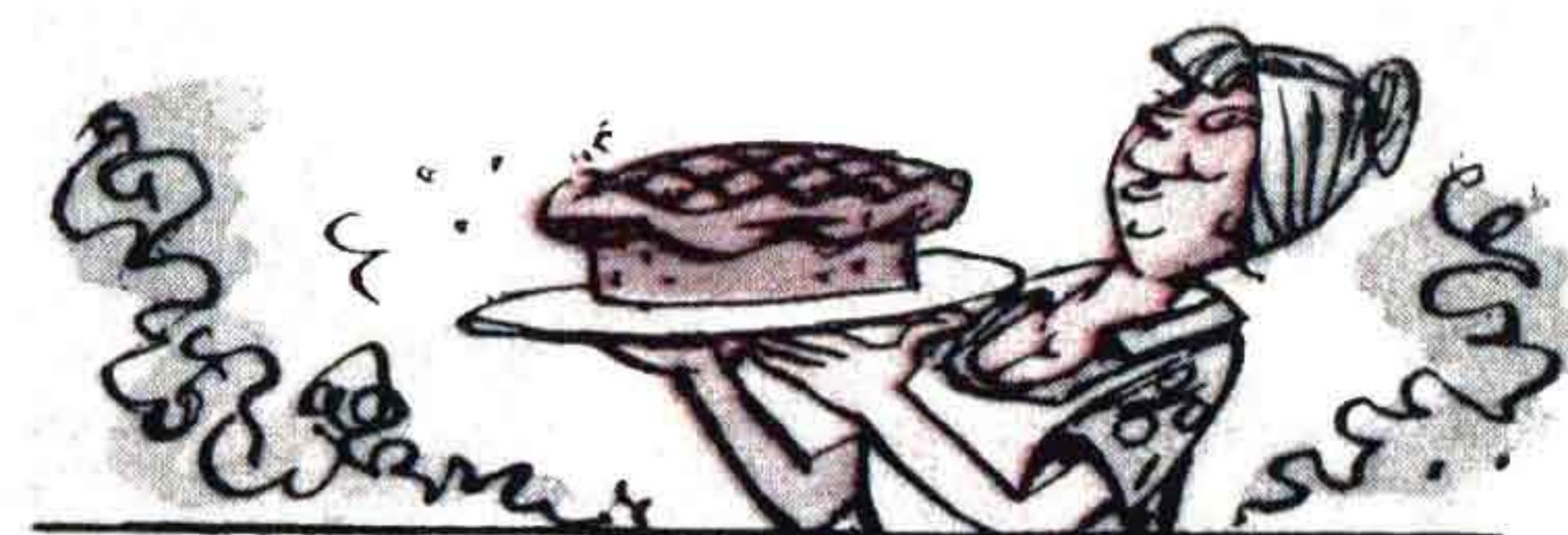
* * *

Читачі, звичайно, здогадалися, що сержант Пильненський мав на увазі пральну машину «Таврія» виробництва Мелітопольського заводу «Побутмаш». Oprіч інших недоліків, ця машина має ще й дуже вередливе реле часу. Поставіте ви його, скажімо, на п'ять хвилин, з тим, щоб за п'ять хвилин машина, як зазначено в інструкції, автоматично вимкнулася. А реле не спрацює. І буде крутитися ваша білизна і пратися доти, поки від неї лишиться саме шмаття.

ШЕДЕВР КУЛІНАРІТ

Виставком з радістю повідомляє, що Великий Приз виставки вручено Надії Петрівні Наполегливій за її новорічний пиріг з маком. Сам по собі пиріг нічим особливим не відрізняється. Увесь фокус у тому, що спекла вона його в духовці виробництва Збаразького заводу господарського літва. А як стверджують інспектори по якості, перевіривши 200 таких духовок, — вони просто непридатні для користування. Отже, поздоровляємо з успіхом, Надіє Петрівно!

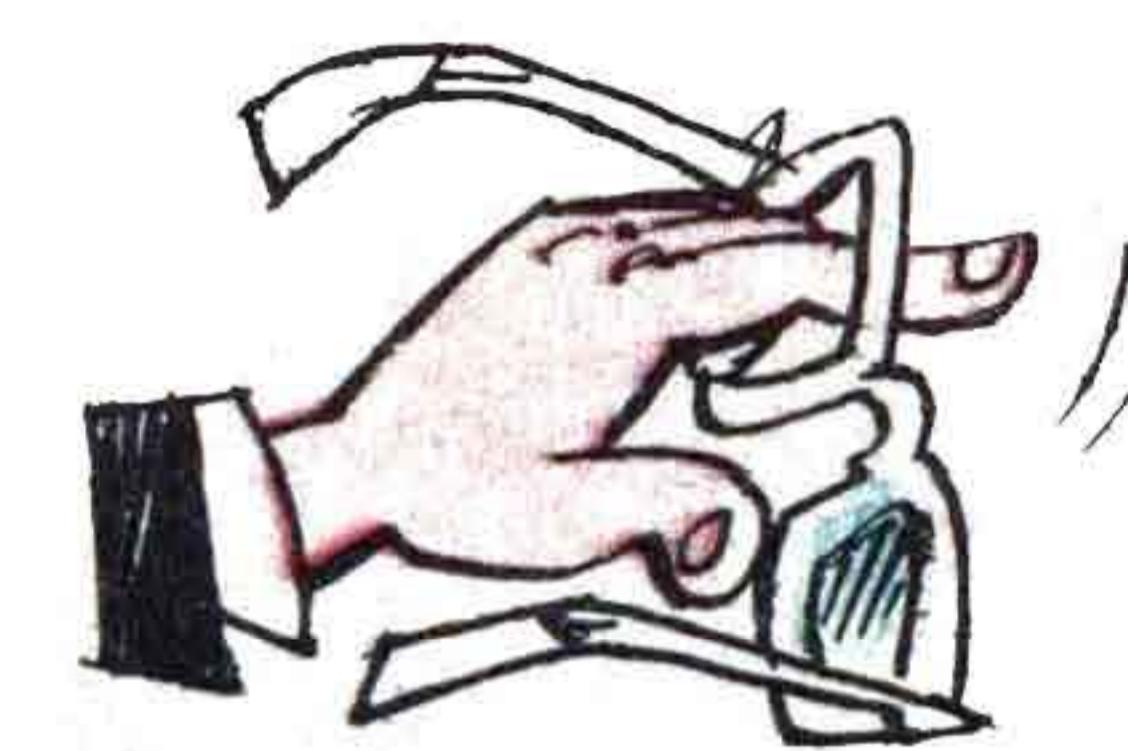
Наш дегустаційний зал

ОЦЕ ТЕХНОЛОГІЯ!

Лозовський сирзавод (Харківська область) виготовив 2145 кілограмів сиру. На вигляд — сир як сир. І назва популярна — «Російський». Але дайте покушувати його гурманові, справжньому цінителеві сирів, і ви побачите, що він буде просто приголомшений.

— Ну й ну, — вкладе він у цю лаконічну оцінку всю гаму почуттів, судорожно хапаючи ротом повітря й одночасно затуляючи носа.

Такий блискучий смаковий ефект досягнуто завдяки винахідності заводських умільців. перш ніж відправити чергову партію сиру споживачам, вони тримали його поруч із нафтопродуктами.

ПЛЯМИ НА СОНЦІ?

З виникненням плям на сонці вчені пов'язують не лише страшні антициклони й стихійні лиха, а навіть зміни настрою в людини. Ось чому численні тривожні листи, що їх одержав виставком, не могли не хвилювати. В них повідомлялося, що на сонці з'являються все нові й нові плями. Притому в таких кількостях, що невідомо, як ми те сонце взагалі ще бачимо.

Члени виставковому хотіли було вдарити на сполох, підняти на ноги всю наукову громадськість, як раптом все стало ясно, мов таблиця множення. Плями, як пишуть у протоколах, справді мали місце. Тільки не на сонці, а на сонцезахисних окулярах виробництва Ізюмського дослідно-механічного заводу.

Єдине лишається загадкою для членів виставковому, які уважно вивчали 2190 пар таких окулярів. Як взагалі ними можна користуватися, коли заушники або короткі, або дуже довгі, а світлофільтри просто випадають із оправи?

ДЛЯ ВАС, ЖІНКИ!

СТРИЖКА НА ХОДУ

Скільки клопотів у жінки напередодні свята! І ось треба викроїти щонайменше півдня, щоб потрапити до перукарні. А де тих півдні взяти, коли дорога кожна хвилина? Виявляється, при бажанні можна обйтися й без перукаря. Особливо, якщо вам заманеться зробити, скажімо, коротку стрижку. Варто придбати бігуді виробництва Одеського автоскладального підприємства і накрутити на них волосся, як зачіска готова.

Секрет ось у чому: прижимні планки на бігуді такі гострі, що відчікризують волосся краще за ножиці.

18 тисяч таких бігуді недавно прибули на нашу виставку.

— Як ваше підприємство вирішило проблему плинності?
— За допомогою ось цих заслонів.

Отак, часом, працює людина, працює і допрацюється до того, що, делікатно висловлюючись, вліплять їй догану. Потім мине якийсь час — ще й сувору. I по службовій лінії, i по партійній, i взагалі, куди не повернись, — догани, догани, догани... Bo — e за що. Як показали досвід i практика, догани на голому місці не народжуються. Щось таки треба зробити, щоб доганою розжитися. Щоправда, ті ж таки досвід i практика показують: часом, щоб розжититися доганою, а тим паче суворою, якраз нічого не треба робити. Анігостінько! Найкраще — палець об палець не вдаряти. Отже, слова: «Щось треба зробити, щоб доганою розжититися» — не зовсім відповідають дійсності.

Ну, добре, а як же воно розгортається події після того, як той чи інший товариш «одоганився». По самі вуха. Шо тоді?

А тоді є два варіанти... У всякому разі, до недавнього часу вважалося, що їх два, що третього не дано...

Варіант перший. «Одоганений» товариш робить правильні висновки з критики i налягає на роботу. Та так налягає, що, дивись, за короткий час, як кажуть у таких випадках, уже має певні успіхи. I вже ніхто йому доганами не дорікає. Навпаки, все йде до того, що товаришеві за його сумлінну працю от-от буде оголошено подяку. Потім ще одну, ще... А там як піде! Самі подяки! I всім приємно.

Варіант другий. Розжившись однією доганою, другою, далі — суворою, товариш зовсім опускає вуха i терпляче чекаєнаказу, в якому фігурують слова: «...як такого, що з роботою не справився». Словом, звільняють товариша. Iде він на іншу роботу, при тому примовляючи: «Любов була без радості, розлука буде без печалі». I починає працювати на іншому посту.

А от у славному місті Збаражі, що на Тернопільщині, живе Павло Степанович Гузь. Тепер він очолює місцеву автостанцію, а колись працював начальником районного вузла зв'язку. Давненько це було, понад чотири роки тому. Працював Павло Степанович, працював, а потім побачили в Збаражі, що, м'яко висловлюючись, він «не тягне». Заваженька ця «шапка Мономаха» для Павла Степановича. I, треба йому віддати належне, Павло Степанович Гузь, не чекаючи оргвіснок згори, сам подав заяву до обласного управління зв'язку з проханням увільнити його від обов'язків начальника i призначити заступником. Від обов'язків начальника увільнили, заступником призначили.

Який Сава, така й слава Любов була без радості, а розлуки немає...

I тут виявилося, що марки, конверти, листи звичайні i рекомендовані, бандеролі, поштові пекраси i різні там посилення — взагалі не стихія Павла Степановича. За короткий строк він так усе заплутав, так розвалив роботу, що в районі i області тільки закректали, як від зубного болю.

Нагорі кректали, а внизу стогнали i плакали, бо Павло Степанович, якщо дотримуватися наукової, сучасної термінології, повсякденно демонстрував у колективі свою абсолютну психологічну несумісність. Працювати з ним, просто кажучи, було неможливо. Колектив, із вини Павла Степановича Гузя, роздирали внутрішні чвари, які анітрохи не сприяли поліпшенню роботи районної системи зв'язку, а, самі розумієте, зовсім навпаки.

Тут-то й почалася смуга доган у житті Павла Степановича Гузя i по службовій, i по партійній лінії. Йому б зробити правильні висновки i налягти на роботу, але він правильних висновків не зробив i на роботу налягати не збирався. Значить, назрівав другий варіант... Правда, до «...як такого, що з роботою не справився» діло не дійшло, Павло Степанович вчасно подав заяву i пішов з роботи «за власним бажанням».

Спершу могло здатися, що набирає чинності другий варіант, проте Павло Степанович, хоч i пішов працювати на інший пост, але не сказав при

тому: «Любов була без радості, розлука буде без печалі». Ні. Гузь сказав: «Любов була без радості, а от розлуки не буде, ви ще мене взнаєте!» Сказавши так, вдався до епістолярного жанру. Почав писати в різні інстанції, а також у редакції газет та журналів. Що пишуть у таких випадках? «Шукають правди», «виводять на чисту воду», «сигналізують про неподобства» — це коли офіційно. А неофіційно — просто обливають помиями колишніх колег.

Безперечно, в роботі з баразьких зв'язків були недоліки (поклавши руку на серце, доведеться візнати, що чимало їх було з вини самого Павла Степановича), i райком партії, i райвиконком, i обласне управління зв'язку вжили енергійних заходів, щоб ці недоліки ліквідувати. Але... Знову ж таки покладемо руку на серце i визнаємо, що ні недоліки, ні їхня ліквідація Гузя анітрохи не обходять. Пишучи, «сигналізуючи» в різні інстанції, аж до Міністерства зв'язку СРСР та до редакції газет i журналів, Павло Степанович переслідує іншу мету — йому хочеться якнайбільше ім насолити, завдати максимального клопоту i неприємностей.

Пише він, «сигналізує», «викриває» невтомно i регулярно, а просто кажучи, морочить голову дуже багатьом людям, відриває їх від роботи...

Як же з ним бути? Апелювати до його совісті? Не допоможе. Прецеденти були, знаємо, що не допоможе. Обізвати його «сутягою», «ябедою», «наклепником»? Образиться чоловік.

Залишається поговорити з ним із позиції здорової логіки. Залишається сказати йому такі слова:

— Павле Степановичу, а чи задумувались ви над такою штокою: пишучи в усі інстанції i спонукаючи до активного листування своїх адресатів, ви тим самим, хочете того чи не хочете, ллєте воду на млин своїх «ворогів», баразьких зв'язків. Як колишній зв'язківець, ви ж розумієте, що активне листування, породжене вами, не може не позначитися на виконанні плану ваших колишніми колегами? Прикиньте лише, скільки останніми роками ви витратили грошей на марки та конверти? Уявіть, що якась частина кровних грошей осіла в кишенях ваших «ворогів». Ім же прогресивку платять за перевиконання плану продажу марок i конвертів! Отож хочете ім дошкулити — перестаньте писати, припиніть оптові закупки марок i конвертів! Хай знають!

Г. ЛОЗУН.

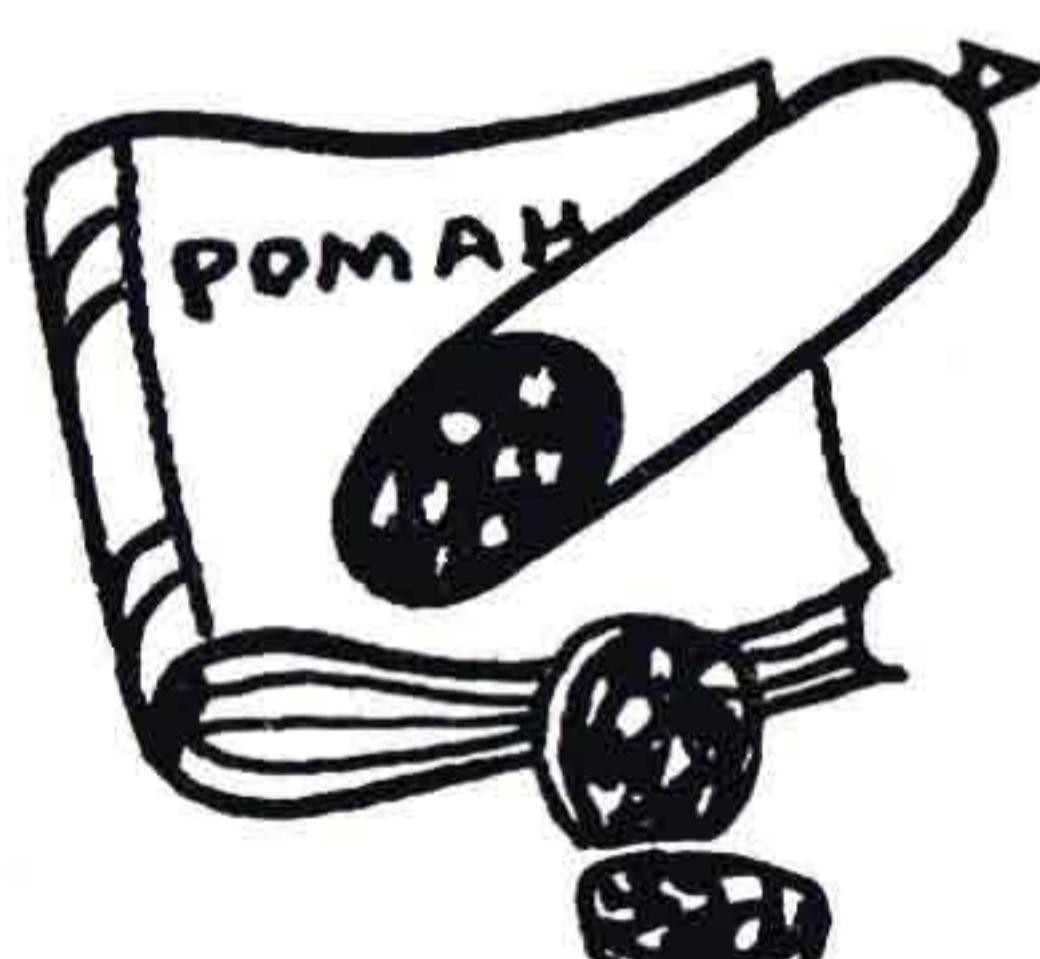
ВІДОМЧА НЕУВ'ЯЗКА

Поліція штату Огайо в США вистежила добре організовану зграю злочинців і скупників краденого, які «працювали» під вивіскою неіснуючої «Електричної корпорації». ФБР, тобто Федеральне бюро розслідувань, теж зацікавилося діяльністю «Електричної корпорації», але, не бажаючи ділити з поліцією штату славу і премію, працювало потай од неї.

І ось «Електрична корпорація» організувала традиційний щорічний бал, щось подібне до «зборів усіх команд». На бал з'явилися двадцять переодягнених полісменів, які видалили себе за гангстерів, і приблизно стільки ж агентів ФБР, які удавали з себе скупників краденого. Агенти ФБР вирішили арештувати переодягнених полісменів, а ті — агентів ФБР. Почалася жвава стрілянина, під час якої було поранено двадцять три полісмина і агенти ФБР. Справжні злодії вирішили, що це компанія не для них, і, скориставшись нагодою, зникли.

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ

У місті Монтані [Франція] встановлено нову літературну премію «Братство рицарів смаку кров'яної ковбаси». Її присуджуватимуть щороку тому письменникам, який у своїх творах розхвалюватиме кров'яну ковбасу.

i сміх, i звіс

РІВНОПРАВ'Я

Закони Філіппінської Республіки суворо оберігають святість сімейного вогнища: якщо чоловік перевокається у невірності своєї дружини, він має право убити її. Недавно закон дарував філіппінським жінкам рівноправність: якщо дружина перевокається в зраді чоловіка, вона теж має право порішити його.

ЛАЙКА З МУЗИКОЮ

Одна італійська фірма грампластинок рекомендує «музику настрою» для домогосподарок. окремі пластинки мають такі назви: «Музика під час витирання пилу», «Музика в день зарплатні чоловіка», «Музика під час прасування білизни», «Музика для готовування їжі». Є й спеціальна пластинка на той випадок, коли треба виляти чоловіка.

ПОШТОВИЙ ГУМОР

На деяких поштових скриньках у Швейцарії можна прочитати таке: «Пошта вибирається, коли листоносі трапиться пройти мимо».

СЕРЕД МІЛЯРДЕРІВ

Покійний американський мільярдер Поль Гетті, який жив у Англії, заробив на нафті чотири мільярди доларів, і його багатство щодня зростало на один мільйон доларів. У своєму маєтку Суттон Плейс він мав для відвідувачів і гостей окрім телефонів. Але не про-

сто телефони, а автомати. Якщо хтось із гостей хотів скористатися телефоном, він мусив кинути у щілину монету, яка потрапляла потім у кишеньку містера Гетті.

ВИЧЕРПНА ВІДПОВІДЬ

Якася Аліса Бордмен, читачка англійської газети «Санді Таймс», звернулася до жіночої консультації редакції із запитанням: на якому році життя слід виходити заміж? Редакція відповіла: «Ідеальний вік жінки для заміжжя настає тоді, коли якийсь чоловік попрохає її руки».

ЕТАПИ КАР'ЕРІ

Під назвою «Так народжуються кінозірки» один американський журнал опублікував творчу біографію молодої кіноакториси, яка почала завоюувати популярність. «Спочатку був конкурс краси, на якому вона одержала перший приз і запрошення в Голлівуд. Перша маленька роль, перше розлучення з чоловіком — і про неї вже всі говорять. Одержавши нову роль, вона водночас узяла вчительку і почала учитися читати й писати...»

ЯК ВИВЧАТИ ІНОЗЕМНІ МОВИ

Університет в Нью-Гемпширі [США] відкрив курси німецької мови. Про цю подію газети оголосили в таких піднесених висловах: «Бездоганна німецька вимова викладачів, а також кис-

ла капуста і пиво створюють в аудиторії справжню німецьку атмосферу».

НАВЧИЛИСЯ

«Вашу бабусю викрадуть, якщо до 11 години 20 хвилин ви не покладете у поштову скриньку сім'ї Гартманів 666 марок і 66 пфенігів». Такого листа виявляла з своєї поштової скриньки одна аугсбурзька домогосподарка [Баварія, ФРН]. Поліція знайшла «вимагателів». Ними виявилися двоє учнів [дев'ятирічні і тринадцятирічні], які рано вивчали життя по передачах західнонімецько-го телебачення.

ВІДЧЕПІТЬСЯ!

Одному з численних рибалок-любителів на березі Сени у Парижі набридли вічні запитання перехожих: «Ну як, клює сьогодні?» і він почепив собі на спину щит із написом: «Hi, ni, ni. Я нічого сьогодні ще не спімав».

ПОМСТА ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

Селянин Роберто Лентіні, який живе поблизу міста Імола [Італія], застрелив сусідчого кота. Невдовзі він одержав посилик. Коли відкрив її, звідти вискочило дванадцять мишей. У листі, що лежав у посилці, було написано: «Ви відняли у мене моого кота, отож тепер ловіть мишей самі».

ЯК УДОМА

Після того, як власник одного ресторану на околиці Брюсселя повісив у вітрині великий плакат: «Тут ви можете поїсти, як у дома», кількість його клієнтів зменшилася. Психолог, до якого звернувся власник ресторану, порадив: «Або замініть цей напис, або й справді готуйте смачно».

ВІДВЕРТА РОЗМОВА

НЕ БАЙКА В ПРОЗІ

— Я вважаю, — сказав Осел, — що в наступному році треба вдумливіше ставитися до роботи. Кінець кінцем доки через непродуманість у роботі відділу постачання будуть страждати усі інші підрозділи?

— Правильно! — підтримав Осла Лев. — Треба підкрутити гайки.

— А чому завжди усе звалиють на постачальників? — обурився Заєць. — Хиба заготівельний відділ добре працює? Та й працівників треба було заохотити. Матеріальне стимулювання у нас ще не на висоті.

— Не в цьому справа, — уявив слово Баран. — Просто кожний на своєму місці повинен відповісти за доручену йому справу. Ось, наприклад...

— Не будемо переходити на особи! — гаркнув Вовк.

— Чому ж, по-моєму, саме зараз і треба поговорити конкретно! Адже з

дисципліною у нас вкрай погано! Час скинути маски з деяких! — зажадав Тигр.

— Може, краще поговоримо про капіталовкладення? — запропонував Ведмідь.

— Знову тут усі зібрались, — втрутілась у розмову Коза, що підійшла до групи співрозмовників. — На роботі не можете наговоритися, чи що? Бач, виробниче засідання влаштували. А жінки без вас нудьгують — потанцовувати ні з ким!

— На роботі? Ніде так відверто, не зважаючи на осіб, не поговориш, як на маскараді! — спробував заперечити Лев.

Підштовхувані Козою, усі поплентались у зал. Новорічний карнавал продовжувався.

Геннадій КОСТОВЕЦЬКИЙ,
Олег ПОПОВ.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Цікаво, що возили залізницею, коли не було ще поїздів?

Павло Ключина

Прочитавши якось уперше надіслані до «Перця» байки тоді ще невідомого широкому загалу читачів автора, Остап Вишня сказав: «Цей — наш. Із нього вийде справжній байкар».

Було це року 1945-го. Автором тих байок був сільський учитель із Сумщини Павло Юхимович Ключина.

Відтоді Павло Юхимович став постійним автором «Перця». І кожна зустріч із ним на сторінках журналу не розчаровувала читача. Кожна ця зустріч була зустріччю із людиною дотепною, непримиреною до всього того, що висміюванню і осуду варте, із бійцем, який вправно володів своєю збросю — словом.

Сьогодні пропонуємо читачам добірку творів нашого славного одноперчанина.

КУДЛАЙ

Лежить Кудлай у холодку,
Хвостом кудлатим мух ганяє.
А Поросятко — поруч — на току
Усікі неподобства витворяє.
Мовчить Кудлай. Аж ось Хлоп'я:
— Чу-чу!
А щоб ти здохло, навіжене!..
Як те «чу-чу» Кудлай почув —
Загавкав, загарчав скажено,
Зірвався з ланцюга — аж загуло.
За Поросятком бігає та злиться...
Чого ж раніш мовчав?
Команди не було,
А без команди... можна й помилитися.

ВИМОГЛИВА ЛОБОДА

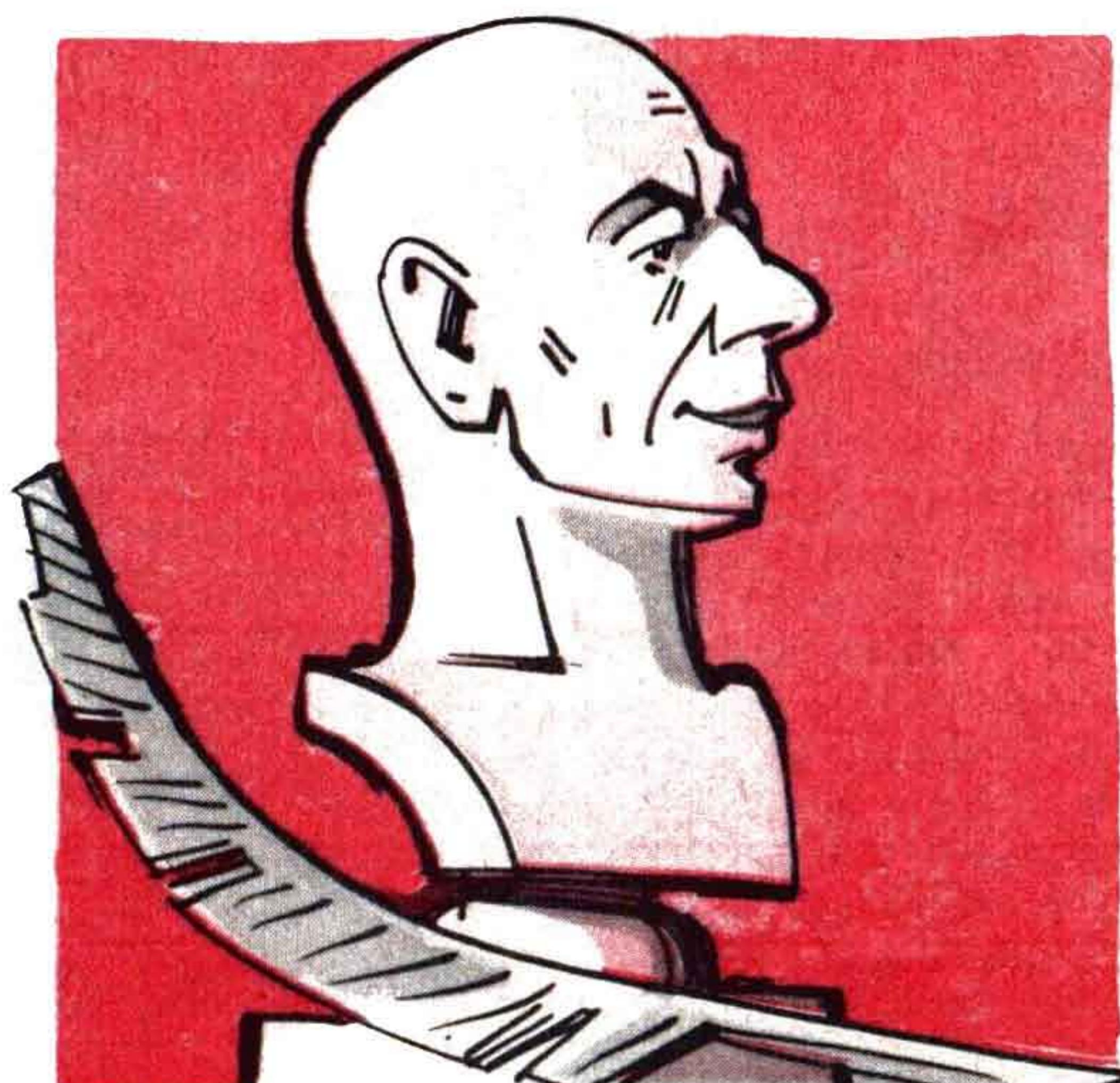

— За рік змарніла трохи — не біда.
Тепер я знову наберуся сили.
Тепер я заживу! — Раділа Лобода,
Бо люди добриво на лан возили.
— Чого той кінь помалу так пливє?
Сюди мершті! Бо вже нема терпіння...
І заживе нахаба! Заживе,
Якщо таку не вирвати з корінням.

СКАРГА

З надією, забувши про тривогу,
Маленька Скарга рушила в дорогу.
Ти не страшні ні ріки, ні мости.
Короткий шлях — у кабінет дійти.
— За два дні повернусь, — упевнено
сказала...
І що б ви думали?
Два роки Скарга йшла —
І папірцями так, нещасна, обросла
(Сто резолюцій на собі несла),
Що до дверей ледь-ледь дійшла,
А на порозі впала і сконала.
Хтось чув, як, помираючи, сказала:
— Не витримала... Жаль.
Ще б одного чинушу подолати —
І все...
Яка мораль?
Нехай подумають бездушні бюрократи.

(1914—1972 pp.)

В ЗООПАРКУ

Чинуша в зоопарк зайшов —
Хотілося на звірів подивиться.
Його цікавили не тхір, не ховрашок,
Не сірий вовк і, звісно, не лисиця,
Не зграй всяких лебедів, гусей,
Не дичина дрібна місцева...
Його тягло — це перш за все —
Поглянути на лева.
Владика, цар, могутній, сильний лев!
(Від цього вже залишить страх у душу!)
Та де ж той лев?
І раптом — грізний рев!
Зіщулившись, зігнувся наш Чинуша.
Тривожний страх всього його здавив.
Зробив ще крок — і зупинився:
На нього прямо з клітки лев дивився...
Чинуша шапку скинув з голови —
І леву поклонився.
Аж засміявся збоку сторож-дід:
— Таке трапляється не часто...
Оглянувся Чинуша, витер піт:
— Ви про поклін?.. За це не осудіть.
Я звик... перед начальством.

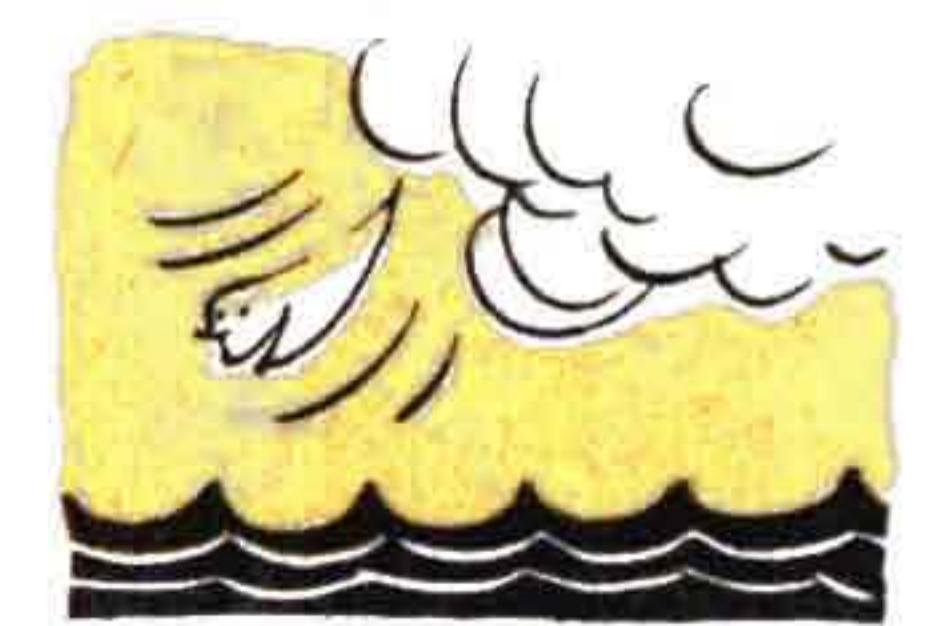

КРАПЛЯ

ЛІРИЧНА БАЙКА

Маленька Крапелька летіла з хмари
в Море,
А Вітер підхопив її.— О горе!
Хотілося скоріш потрапити туди,
Щоб Морю синьому добавити води,—
Сказала Крапелька, — а я все тут літаю...
— А там без тебе Море висихає,—
Сміється Вітер. — Ну, чого сумна?
Навколо, глянь, простори неозорі.
А що ти можеш дати Морю?
Там і без тебе не побачиш дна...
Та Крапля все-таки до Моря ліне,
Душею рветься, крихітка моя.
— Без мене,— каже,— Море не загине,
А як без Моря жити буду я?..
Одна-однісінка —
це ж невимовне горе!

Я — крапелька,
зате народ мій — море!

ПОРОЗУМІЛISЯ

Стару Лисицю причинили в курнику —
Злодійка зразу в слози та зітханя:

— Простіть мене... це вперше на віку...
А Сторож палицю підняв важку:
— Чи вперше — не скажу,—
а знаю, що востаннє!

ШТАТНИЙ ГУДЗИК

Надувся Гудзик, матінко моя:
— Не пропаду я, поки світка ціла.
Бо штатний я!
І незамінний я!
Хоч і сиджу на хлястику
без діла.

ГАНЯЛИ МУХУ

Ганяли кляту Муху ціле літо:
З кімнати виженуть — в коморі поживе,
З комори витурять — живе на кухні
сито,
Знайшовши пристановище нове.

— А щоб ти здохла! — всюди
говорили.—
Терпіти вже немає більше сили.—
І чулося: — Жени! Жени!
Не допускай злодійку до комори!..
Ганяли кляту влітку й восени...
А що б було поставити мухомори!

Буває іноді, з легкої голови
Кричать: «Жени»,
де слід гукнуть: «Лови!»

ГАДЮКА РАДІЄ

Зелена травка піднялася на луках,
У лісі перша квітка розцвіла.
— Та це ж весна! — промовила Гадюка
І виповзла на стежку із кубла.—
Весною в лісі веселіше жити!
Хлоп'ята скоро прибіжать сюди.
І сміх дзвенітиме, і крик на всі лади...
І, може, пощастиТЬ котрогось укусити!

ЗА ГРОМАДСЬКИМИ КОМОРАМИ

Гаврилові громада доручила
Комори стерегти,
— І невисипущий, — кажуть, — ти,
І злодій спіймати є ще сила.
Гаврило цілий рік комори ті стеріг,
Не розлучаючись з рушницею
старою.
Ніхто до нього підійти не міг:
Не спав ночей ні літом, ні зимою.
Старався дуже чоловік.
І все ото за скромну плату...
Та й видно, що старався,
бо за рік
Поставив за коморами новеньку хату.

Фруже Перче!

Цей лист ми пишемо тобі в конторі пересувної механізованої колони № 79 тресту «Сумжитлобуд». І то з двох причин. По-перше, тут тепло, затишно, а по-друге, опаленням нашого 40-квартирного кооперативного будинку по вулиці Сумській, 100, опікуються оця ж таки колона. З нею ми ще п'ять років тому уклали таку угоду: ми їй — гроши, вона нам — тепло. Так от, ми, з свого боку, гроши на адресу ПМК передаємо справно. ПМК ж, зі свого боку, тримає опалювання господарство в такому стані і забезпечує нашу кочегарку таким вугілям, що тепла ми не відчуваємо. Температура в квартирах вище 10–13 градусів ніколи не піднімається.

Оце ж ми й прийшли в контору ПМК та дождаємося її начальника т. Суржка. Хочемо запитати: чи не дозволив би він хоч діткам наших вряди-годи сюди приводити та приносити, щоб вони тут трохи відігрівалися? Як ти думаєш, Перче, вистачить у т. Суржка на це душевної теплоти?

Г. ФЕДОРЕНКО,
голова кооперативу.

м. Лебедин
Сумської області.

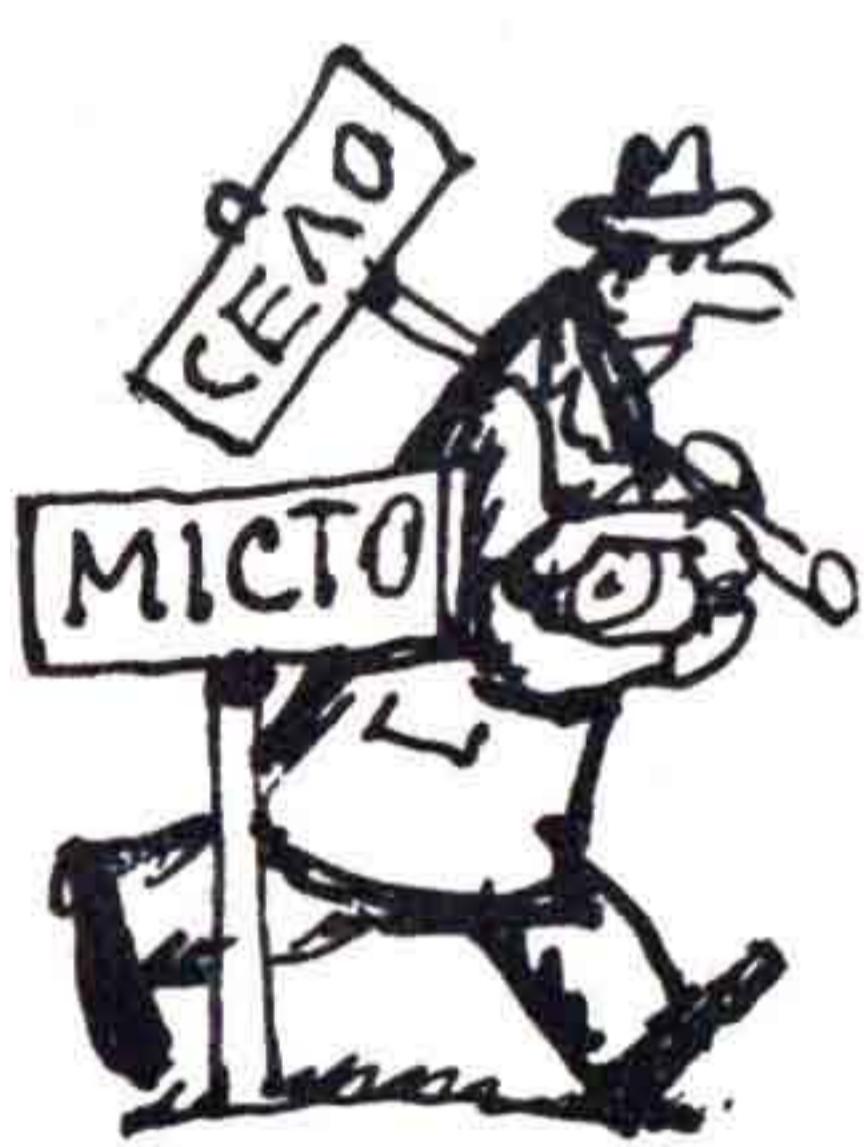

Кілька років тому Коростишівська пересувна механізирована колона № 159 тресту «Житомирводбуд» побудувала для своїх майстерень приміщення очисних споруд. Чому їх так назвали, ніхто не знає, адже жодного кубічного метра брудної води вони не очистили, бо не були введені в дію. Може, через те, що за короткий час людці, ласі до всього, що погано лежить, очистили ті споруди від усякого устаткування?

Одне слово, приміщення пусте, десятки тисяч нарбованців залишилися вининутими на вітер, а начальник ПМК тов. Шабранський і головний інженер тов. Добровольський ходять так, наче в них совість абсолютно чиста.

О. ШЕЛУДЬКО.

Житомирська область.

Хочу розповісти тобі про ті зміни, які сталися у нашому селі, відколи його приєднали до міста. Ну, по-перше, село перестало бути селом, а стало мікрорайоном. А якщо немає села — то немає й сільради. Оскільки ж немає сільради — зняли й телефон, який у ній був. І тепер на все село (вибач, — мікрорайон!) з третисячним населенням залишився один-розв'єдиний телефон-автомат, та й той майже завжди несправний. Щоб викликати, пріміром, «швидку допомогу», треба чухрати 3—4 кілометри у місто. Немає в нас і поштового відділення, і за посилкою чи бандероллю також доводиться лопотіти мало не в центр. Отакі, Перче, зміни у нас відбулися з 1972 року, відколи наше село Пирогове перестало бути селом, а стало — киш, мухо, не пили! — містом, та ще й обласним центром Вінницю!

Г. ДАВИДЮК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

О у листі, який надійшов до редакції, писалось про те, що на станції «Фастів» з вагонів розкрадають зерно.

Начальник управління транспортної міліції Південно-Західної залізниці тов. М. П. Кузьменко повідомив, що працівники міліції справді затримали кілька чоловік з крадінням зерном, до яких вікто заходів, передбачених законом.

О про те, що працівник будівельно-монтажного управління тресту «Долинанафтогаз» (Івано-Франківська обл.) Мельник В. П. незаконно одержав квартиру, йшлося в одному з листів до Перца.

Як повідомив заступник голови виконкому Долинської райради тов. В. П. Ротай, дісно Мельник В. П., маючи власний житловий будинок у селі Раків, незаконно одержав комунальну квартиру у місті Долині.

Матеріали про незаконне одержання квартири передані на розгляд у народний суд.

О мешканці району Любашівки поскаржилися Перцеві на те, що редактор Ізбаш Н. А. замість того, щоб вести принципову боротьбу з браконьєрами, сам часто порушує правила полювання.

Секретар Одеського обному КП України тов. А. Чередниченко повідомив, що бюро Любашівського райкому партії розглянуло персональну справу члена КПРС Ізбаша Н. А. і оголосило йому суверу догану з занесенням до облікової картки.

Народний суд Миколаївського району Одеської області притяг до карної відповідальності браконьєрів Лісниковського Б. Г., Липського В. Д. та Минарського А. І.

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІИНІК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар),
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перець» № 24 (994)
(на українському языку).

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. XI. 1976 р. Підписано до друку 6. XII. 1976 р. БФ 41420.
Папір 70×108½. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1976 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05712 Тираж 2 843 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для <http://perec-ua.livejournal.com/>

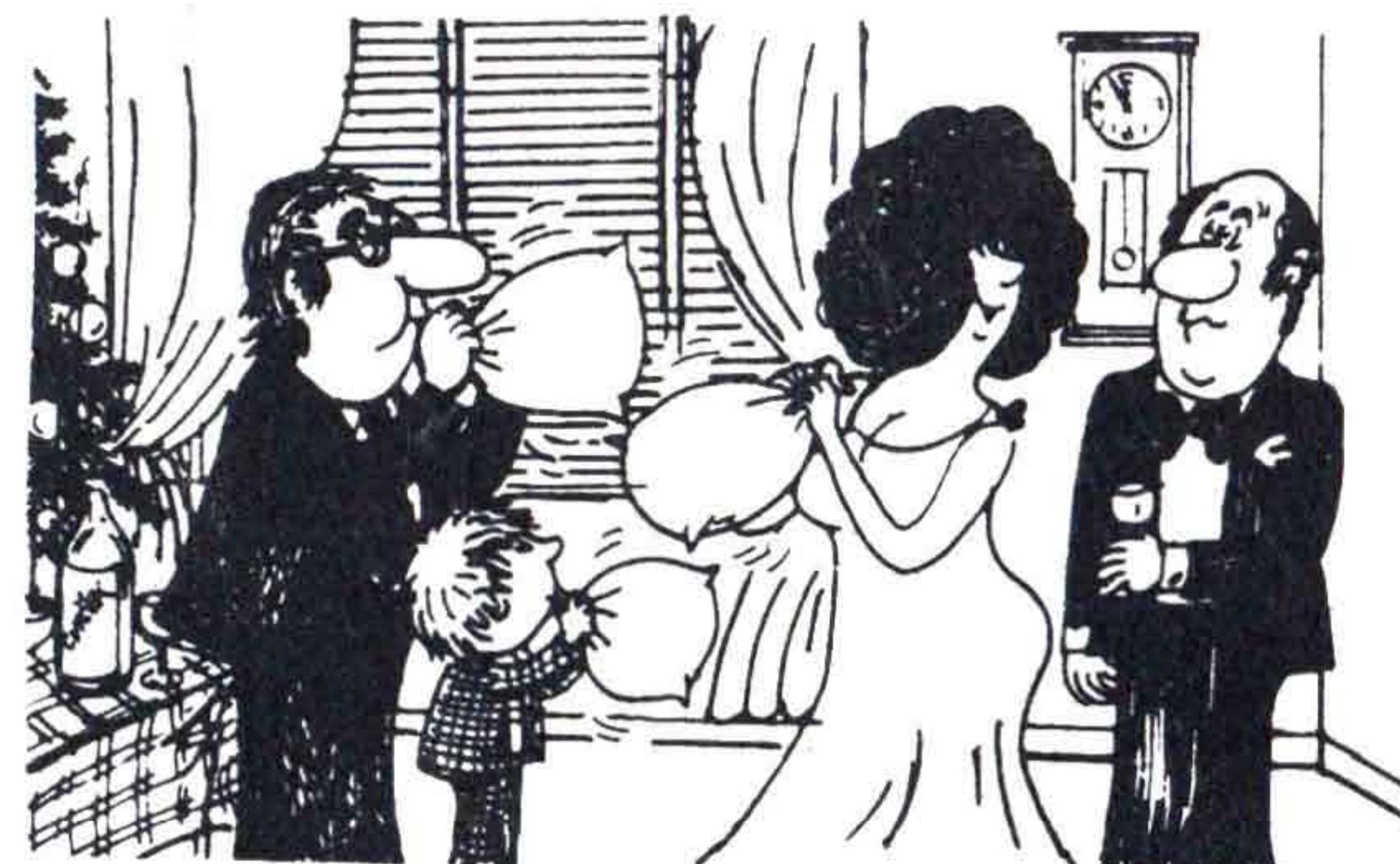
ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

— Якщо принесеш мені сигарету, одержиш від мене цукерку!

Без слів.

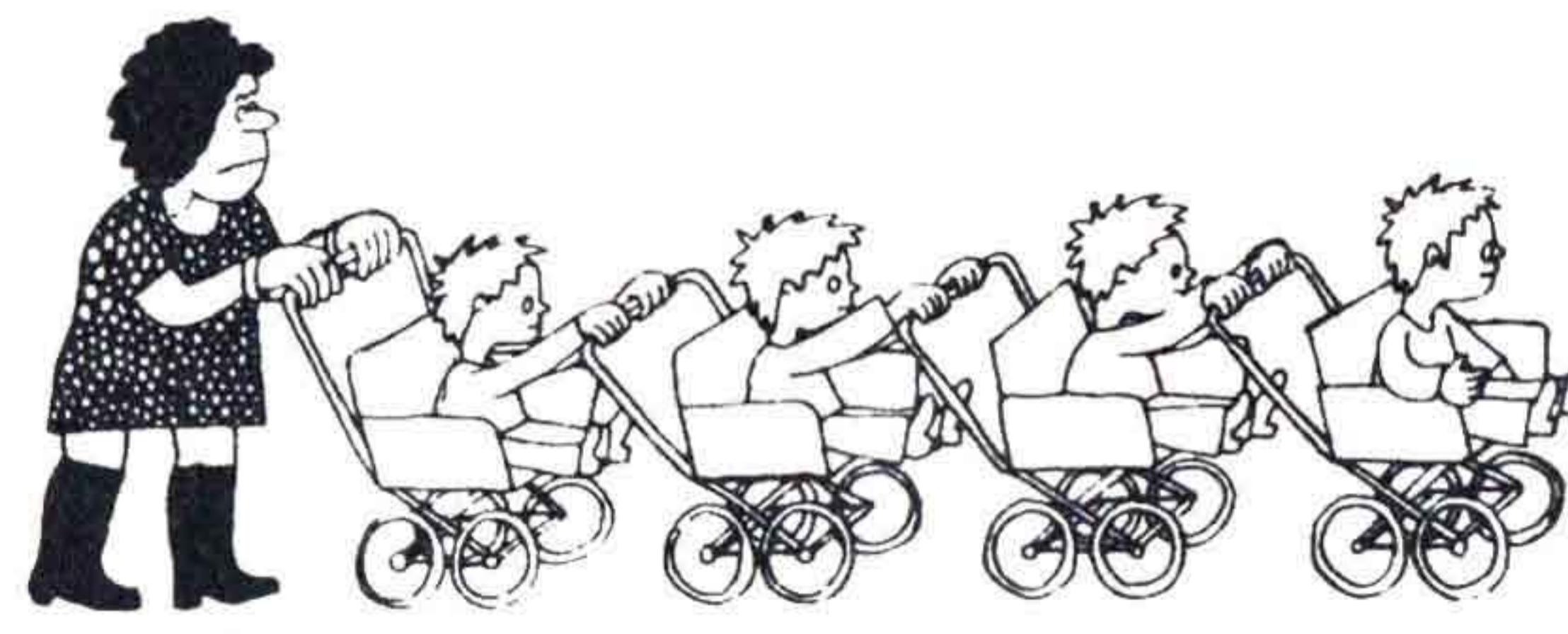
— Рівно о дванадцятій хлопнемо
цими мішечками, хай сусіди думають,
що ми п'ємо шампанське.

Без слів.

— Ти йди забери Юрочку з
яслі, а я заберу тата...

Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

